Vol XXV 1950—1951.

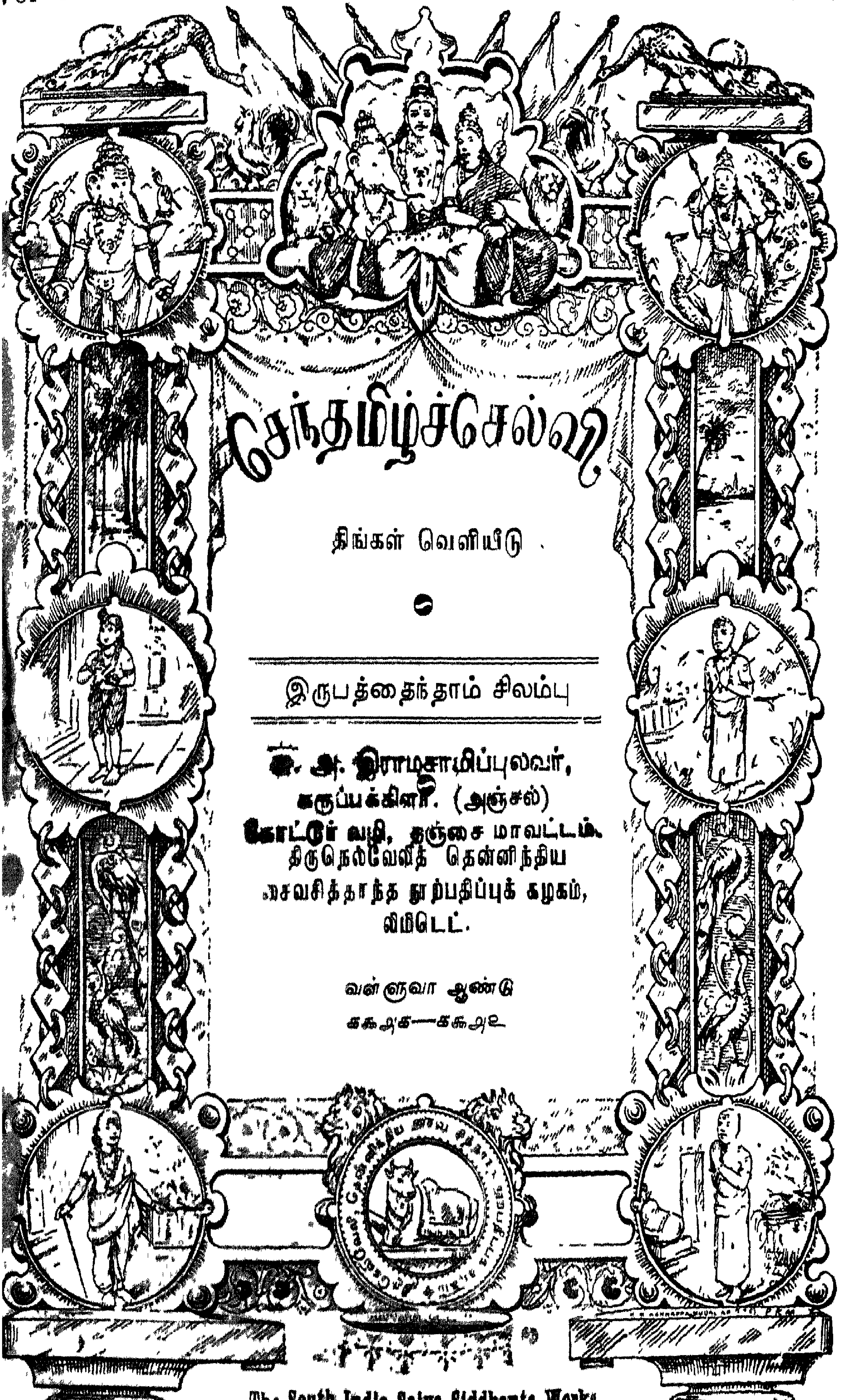

செந்தமிழ்ச்செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

௧

இருபத்தைந்தாம் சிலம்பு

ஈ. அ. இராமசாமிப்புலவர்,
கருப்பக்கிளார். (அஞ்சல்)
கோட்டூர் வழி, தஞ்சை மாவட்டம்.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
லிமிடெட்.

வள்ளுவர் ஆண்டு
௧௯௮௧—௧௯௮௨

The South India Saiva Siddhanta Works
Publishing Society, Tinnevelly, Ltd.,
Thirunelveli Madras.

All Rights Reserved

[Price Rs. 6-0-0

'செந்தமிழ்ச் செல்வி'

இதழாசிரியர் கூட்டத்து உறுப்பினர்

EDITORIAL BOARD MEMBERS

க. திரு. ப. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள், பி.ஏ. பி.எல்.
(முதலேழு மாதங்கள்வரை தலைவர்) வழக்குரைஞர்,
நாகர்கோயில்

உ. ,, மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி, மு. கதிரேசச்
செட்டியார் அவர்கள், மகிபாலன்பட்டி.

ங. ,, 'சித்தாந்த கலாநிதி' வித்துவான், ஔவை சு. துரை
சாமிப் பிள்ளை அவர்கள்,
தமிழ் விரிவுரையாளர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

ச. ,, துடிசைகிழார், அ. சிதம்பரனார் அவர்கள்,
கோயமுத்தூர்.

ரு. ,, தி. சு. கந்தசாமி முதலியார் அவர்கள், எம். ஏ.,
வழக்குரைஞர், சாத்தூர்.

சு. ,, வித்துவான், மு. இராசாக்கண்ணனார் அவர்கள்,
B.O.L. (Hons.) M.E.S., அரசினர் கல்லூரி, கோயமுத்தூர்.

எ. ,, வித்துவான், பண்டித, கா. பொ. இரத்தினம்
அவர்கள், பி. ஏ (ஆனர்ஸ்)., பி. ஓ. எல்,
அரசினர் ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரி, கொழும்பு.

அ. ,, 'சித்தாந்த பண்டிதர்' ப. இராமநாத பிள்ளை
அவர்கள், கழகப்புலமையாளர்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
அடிகளாரின் ஆற்றொணா இறுதி	௬0
அடிகளாரின் சில கருத்துக்கள்	௧௧௮
அடிகளாரின் பிரிவும் தமிழகத்தின் கடமையும் —வித்துவான், சுந்தரராசன், சென்னை	௬௫
அடிகளார் பொன்மொழிகள்	௮௩
அந்தணன் புலவன்—புலவர், சி. சுப்பிரமணியன், கோவை	௧௨௯
அரவிந்தர் மறைவு—செல்லூர்க்கிழார்	௨0௬
அருள் பத்து—சித்தாந்த பண்டிதர், புலவர், ப. இராமநாதபிள்ளை	௧௭௯, ௫௮௩
அற ஆட்சிக்கு அன்புமுறை—கௌசல்யா சோமசுந்தரம்	௩௪௫
அறன்வலியுறுத்தல் (இசைப்பாடல்)—தி. சு. வாசுதேவன்	௫௮௨
அறிஞர் திரு. ஜார்ஜ் பெர்னட்ஷா —சித்தாந்த பண்டிதர், புலவர், ப. இராமநாதபிள்ளை	௧௨௧
அறிவு—செல்லூர்க்கிழார்	௫௪0
அன்பு—செல்லூர்க்கிழார்	௧௫௨
அன்னையின் ஆணை (கவிதை)—முத்தமிழ்மணி	௪௮௭
ஆண்மைச் சர்தார் —சித்தாந்த பண்டிதர், புலவர், ப. இராமநாதபிள்ளை	௨0௯
இது தகுமோ? (கவிதை)—புதுவை, முத்துகண்ணன்	௪௭௪
இந்தி நல்லெண்ணத் தூதுக்குழு—இனியன்	௧௬௪
இரங்கல் (கவிதை)—செ. வேங்கடராமச் செட்டியார், S. V. O. கல்லூரி, திருப்பதி	௨௯௮
இருபத்தைந்தாவது ஆண்டு—ஆசிரியர்	௧
உடையார் கோவில் கல்வெட்டுக்கள்—வித்துவான், வை. சுந்தரேசவாண்டையார், திருவையாறு	௪௮௯
உமாபதி தேவரான ஞானசிவ தேவர்—சித்தாந்த கலாநிதி, ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை	௩௬௧
எண்பெரு நினைவாற்றல்—இனியன்	௩0௨
எதிரிலிசோழச் சம்புவராயன்—சித்தாந்த கலாநிதி, ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை	௨௧௭
எது வேண்டும்? (இசைப்பாடல்)—முத்தமிழ்மணி	௩௪௪
எந்தையாரின் இறுதிநாட்கள்—சித்தாந்த தினகரன், வித்துவான், மறை. திருநாவுக்கரசு	௧0௩

எந்நாளோ? (கவிதை)—நாஞ்சில், கா. கணபதி ௫௩௨
எம்முன் எழுந்தருளாய் (கவிதை)
—தென்கருணையூர், வேல்-இளவேந்தன் ௩௧௧
எழுத்து ஆக்கம்—மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி ௩௩௧
எனது கதிர்காமச் செலவு
—செல்வி. எஸ். கமலாதேவி, இரத்தினபுரி ௩௮௧
ஐந்திறம்—கணியர், டாக்டர். இ. மு. சுப்பிரமணியபிள்ளை ௧௬௬
ஓடங்கள் ஆற்றில் ஓடுகின்றனவே!—வித்துவான்,
கோ. வே பெருமாள், கோபால சமுத்திரம் ௫௮௮
கடவுள்—செல்லூர்க்கிழார், செ. ரெ. இராமசாமி பிள்ளை ௨௮௮
கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பு
—தமிழாசிரியர், சுந்தரகுமரன், புதுவை ௩௩
கதிரவனும் காலநிலையும்
—சு. குமாரசாமி ஆச்சாரி, பி. ஓ. எல்., மயிலம் ௨௭௫
கம்பநாடர் காலம்—தி. பொ. பழனியப்ப பிள்ளை, பி.ஓ.எல் ௧௫௩
கலைத் தாய் (கவிதை)—புதுவை, முதுகண்ணன் ௫௨௬
கலையின் வைப்பே! (கவிதை)—புதுவை, முதுகண்ணன் ௫௬௮
கவிமணி கண்ட பண்டிதமணி—ஆசிரியர் ௫௬0
"களித்தேன்!" என்றுள் (கவிதை)—முத்தமிழ்மணி ௫௧
காண்பதெங்கே? (வெண்பா)—இனியன் ௧௧
குடியரசுத் திருநாள் (கவிதை)
—செல்லூர்க்கிழார், செ. ரெ இராமசாமி பிள்ளை ௨௮0
குமரகுருபரர் நல்கும் சமயவாழ்வு—சித்தாந்த கலாநிதி,
ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை ௪௭
குறியா இழப்பு—ஆசிரியர் ௨௬௭
குற்றாலக் கொழுந்தமிழ்
—செல்லூர்க்கிழார், செ. ரெ. இராமசாமி பிள்ளை ௩௬௩
கையறுநிலை (கவிதைகள்) ௧0௫
கோயிலும் குளமும்—இராவ்பகதூர்,
சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார், பி.ஏ., பி.எல். ௨௨
சங்க இலக்கியங்களில் இல்லையா?
—சு. குமாரசுவாமி ஆச்சாரி, பி. ஓ. எல். மயிலம் ௪௮௧, ௫0௫
சங்ககாலத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினம்
—மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி ௪௨௭
சங்ககாலத்து மதுரை—மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி ௧௩௩
'சித்தாந்த வித்தகர்' மணிவிழா—சித்தாந்த பண்டிதர்,
புலவர், ப. இராமநாத பிள்ளை ௧௬௪
சித்திரைப் பெண் (கவிதை)—முத்தமிழ்மணி ௩௮௮
சில பேச்சு வழக்குகள்—பி. ஊர்துசாமி, பி. எஸ்.ஸி. ௩௭௧

செந்தமிழ்ச் செல்வி (கவிதை)—புலவர் 'அரசு' ௪௧
செய்திகளும் குறிப்புகளும்—௫௩, ௧௨௦, ௧௬௦, ௨௦௭, ௨௫௬,
௩௦௩, ௩௪௯, ௩௯௮, ௪௪௬, ௪௯௪, ௫௪௩; ௫௮௯
"செல்லரித்தது"—திரு. சி. மகாலிங்கம் ௪௨௦
சேலங் கல்லூரித் தலைவர் திரு. அ. இராமசாமிக் கவுண்டர் அவர்கள்
—க. செ. ௩
சேலங் கல்லூரித்தலைவர் மறைவு—(ஆறுதலுரைகள்) ௧௨
சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், மதிப்புரை மறுப்பு
—ஞா. தேவநேயன் ௪௫௭
தமிழகம் வடித்த கண்ணீர் ௮௯
தமிழனும் நீ கொலோ? (கவிதை)—நாஞ்சில், கா கணபதி ௪௯௩
தமிழில் தாவரப்பெயர்—நா. நல்லொளியன் ௧௪௪
தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம்
—கா. அப்பாத்துரை எம். ஏ., எல். டி. ௫௪௮
தமிழ் எழுத்து மாற்றம்—சித்தாந்த பண்டிதர்,
புலவர், ப. இராமநாத பிள்ளை ௫௪௫
தமிழ்க் காதல் (இசைப்பாடல்)—முத்தமிழ்மணி ௪௨௫
தமிழ்ச்சொல் (கவிதை)—கா. கணபதி ௨௨௫
தமிழ் நெடுங்கணக்கு-பெயரும் எண்ணும்
—இராவ்சாகிப், சைவப்புலவர், டாக்டர்,
தி. இரா அண்ணாமலைப்பிள்ளை L C.P S., L.M.S S A.,
(Lond.) ௨௩௩, ௨௮௧, ௩௮௯, ௪௦௯, ௫௬௯
தமிழ்ப்பேராண்மைச் சிதம்பரனார்—சித்தாந்த பண்டிதர்,
கழகப் புலவர், ப. இராமநாத பிள்ளை ௩௫௩
தமிழ்மலை சாய்ந்தது (கவிதை)
—புத்தனேரி, ரா. சுப்பிரமணியன் ௧௦௪
தமிழ்மொழி (கவிதை)—கா. கணபதி ௨௮௧
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழக நான்காவதாண்டு விழா—கழகப்புலவர்,
சித்தாந்த பண்டிதர், ப. இராமநாத பிள்ளை ௪௪௯, ௪௯௭
தரும சங்கடம—வித்துவான், ஆ. சிவலிங்கனார் ௪௨
தனிப்பெரும் புலவர் சலசலோசனர்—சித்தாந்த பண்டிதர்,
புலவர், ப. இராமநாத பிள்ளை ௨௫௭
திருக்களிற்றுப்படியார் ஆசிரியர்
—தி. பொ. பழனியப்ப பிள்ளை, பி. ஓ. எல். ௩௨௬
திரு. புகழ். முத்துசுவாமிப் பிள்ளை—இனியன் ௨௫௩
திருப்பாவை ஆராய்ச்சி—பேராசிரியர்,
கா. ர. கோவிந்தராச முதலியார் ௨௪௫, ௪௧௫

தேவாரப் பண் ஆராயச்சி
—புத்தனேரி, ரா சுப்பிரமணியன் ௨௫௫
தேவாரமும் பண்ணும்—தணிகைமணி, இராவ்பகதூர்,
திரு. வி. எஸ். செங்கல்வராய பிள்ளை, எம். ஏ. ௨௩௯
நாஞ்சில் வள்ளுவன்—வித்துவான், கு. நாராயணன் ௫௧௭
நாவன்மைமிக்க சி. ஆர். இரெட்டி—சித்தாந்த பண்டிதர்,
கழகப் புலவர், ப. இராமநாத பிள்ளை ௩௫௭
நான் கண்ட பெருந்தமிழன்—மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி ௨௦௧
நிலைபெற்ற தமிழ்மலை ௫௭
நுண்ணறிவு—இனியன் ௧௫௮
நூலகம்—இனியன் ௩௦௦
நெருஞ்சி—செல்லூர்க்கிழார், செ ரெ. இராமசாமி பிள்ளை
௪௬௯, ௫௨௧
படர்க்கை 'இ' விகுதி—பண்டித புலவ வித்துவான்,
ஞா. தேவநேயன், எம் ஏ, ௫௬௧
பணி மதி! (கவிதை)
—வித்துவான், புதுவை, முதுகண்ணன் ௨௦௫
பண்பு—செல்லூர்க்கிழார் ௫௩௧
பதிற்றுப்பத்து
—வித்துவான், மு. த வேலாயுதனார், புதுவை ௨௬௫
பம்மல் விசயரங்க முதலியார்—சித்தாந்த பண்டிதர்,
கழகப்புலவர், ப இராமநாத பிள்ளை ௪௦௭
பரிமேலழகர் உரை—செல்வி எஸ். கமலாதேவி ௫௨௭
பாணர் கைவழி
—திருமந்திரமணி, துடிசைகிழார், அ. சிதம்பரனார் ௧௯௩
பாணர் கைவழி மதிப்புரை (மறுப்பு)
—புலவர், ஞா. தேவநேயப்பாவாணர் ௨௨௭, ௨௮௯
பாண்டியன் சடில பராந்தகன்—சித்தாந்த கலாநிதி,
ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை ௫௫௩
பாரதிதாசனுர் வெள்ளணிவிழா
—செல்லூர்க்கிழார், செ. ரெ. இராமசாமி பிள்ளை ௪௪௪
புலவர்ப் போற்றல்—சித்தாந்த பண்டிதர்,
புலவர், ப. இராமநாத பிள்ளை ௩௦௫
புலவர் மாணவர் தேர்வுத் தகுதி விளக்கம்
—தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்கம் ௪௪௧
பெயர் அணி விழா அழைப்பு (கவிதை)—தி கலைமணி ௩௩௬
பெரும்புலவோர் பரிவு ௭௫
பேரறிஞர் பழநியப்ப பிள்ளை—இ. ஆறுமுகம், எம். ஏ.,
தமிழ் விரிவுரையாளர், திருவேங்கடவன்
கீழ்க்கலைக்கலலூரி, திருபபதி ௩௨௧

பொங்கற் புதுநாள் வாழ்த்து (கவிதை)
—செல்லூர்க்கிழார், செ. ரெ. இராமசாமி பிள்ளை ௨௩௮
பொங்குக பொங்கல்! (கவிதை)—முத்தமிழ்மணி ௨௪௪
பொது நெறி—இனியன் ௩௦௧
பொன்மொழிகள்—மறைமலையடிகள் ௨௦௨
போமோ துன்பம்? (கவிதை)—புதுவை, முத்து கண்ணன் ௨௨௬
போர் நிகழாமற் காத்த புலவர்
—ச அ. இராமசாமிப் புலவர் ௧௪
மதிப்புரை ௧௫௯, ௨௦௮, ௩௫௩, ௫௪௨, ௫௯௨
மறைமலை தந்த செல்வம்—ஈ செ. ௧௧௩
மறைமலையடிகள்—செய்திக்காட் குறிப்புக்கள் ௨௦௩
மனோன்மணீயம்—தமிழாசிரியர், A. மகாலிங்கம ௪௭௫
மாலைப் பொழுதிலே
—செல்லூர்க்கிழார், செ. ரெ. இராமசாமி பிள்ளை ௧௮௫
முத்தமிழ்—பன்மொழிப்புலவர்,
கா. அப்பாத்துரை எம்.ஏ., எல்.டி. ௪௬௫
முத்தமிழ்விழா வரவேற்புரை—திரு. கா. பொ. இரத்தினம்
அவர்கள், பி.ஏ., (ஆனர்ஸ்), பி. ஓ. எல். ௩௩௭
முதுதமிழ்ப்புலவர், மு நல்லதம்பி அவர்களின் பெரும் பிரிவு
—வீர சோம. வீரப்ப செட்டியார் ௫௧௩
முருகு—செல்லூர்க்கிழார், செ. ரெ. இராமசாமி பிள்ளை ௨௮
மெய்யுணர்வுச் செல்வர் காஞ்சி, நாகலிங்க முனிவரர்
—சித்தாந்த பண்டிதர், புலவர், ப. இராமநாத பிள்ளை ௪௦௧
மேற்புலத்தறிஞர் கண்ட தமிழகம்
—புதுவை, வரத. வீரப்பன் ௫௩௩, ௫௭௫
மொழியாராய்ச்சி—அ. நக்கீரர் ௩௧௩
வசந்த குசுமாகர மாத்திரை—மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி ௫௪௧
வரவேற்பு வாழ்த்திதழ்
—சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் ௨௭௩
வளமிகு செல்வம்—நாஞ்சில், கா. கணபதி ௫௫௨
“வாழ்க!” என்றாள் (கவிதை)—முத்தமிழ்மணி ௧௯௯
வாழ்க்கைப் பயன்—இனியன் ௪௦
விண்ணப்பம்—தென்இந்திய சித்த வைத்திய சங்கம் ௪௩௮
விலங்குகளின் தோற்றம்—N. K. வேலன் ௪௯

படங்கள்

		பக்கம்
1.	காஞ்சி நாகலிங்க முனிவரர்	௪௦௧
2.	சங்க காலத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினம்	௪௨௬
3.	சங்ககாலத்து மதுரை	௧௩௩
4.	சர்தார் வல்லபாய் படேல்	௨௦௬
5.	சித்தாந்த வித்தகர் குமாரவேல் பிள்ளை	௧௬௧
6.	சி. மு. கோவிந்தராச முதலியார்	௧௨௮
7.	தனிப்பெரும் புலவர் சலசலோசனர்	௨௫௭
8.	தி. ப. சுப்பிரமணிய தாஸ் அவர்கள்	௩௦௨
9	தி. பொ. பழனியப்ப பிள்ளை	௨௬௭
10.	திரு. அ. இராமசாமிக் கவுண்டர் அவர்கள்	௧
11.	திரு. ப. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள	௩௫௩
12.	பேரறிஞர் பெர்னார்ட்ஷா	௧௨௧
13.	பேராசிரியர் மறைமலையடிகள்	௫௭
14.	மறைத்திரு. மறைமலையடிகளார் (பல்வேறு படங்கள்)	௬௪

திரு. அ. இராமசாமிக் கவுண்டர் அவர்கள்,

எம்.ஏ., எல்.டி.

11—7—1899 :: 19—8—1950

ஓம்

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு உரு } திருவள்ளுவர் ஆண்டு ககூஅக, ஆவணி செப்டம்பர், 1950 { பரல் க

இருபத்தைந்தாவது ஆண்டு

நம் 'செந்தமிழ்ச் செல்விக்கு' இருபத்தைந்தாவது ஆண்டு தொடங்குகின்றது. இருபத்துநான்கு ஆண்டுகள் தமிழ் வளர்ச்சியும், சிவநெறி வளர்ச்சியுமே சிறந்த குறிக்கோளாகக் கொண்டு பணியாற்றி வந்துள்ள நம் செல்வி மீண்டும் அதே குறிக்கோளுடன் தமிழர் நலனுக்கேற்ற வகையில், புதிய புதிய நுண்ணுணர்வூட்டுங் கட்டுரைகளும், கருத்துரைகளும் கொண்டு வெளிவருகின்றது.

இதுகாறும் தங்கள் அரிய பெரிய ஒத்துழைப்பால் எம்மை ஊக்கிவரும் உறுப்பினர்களாந் தமிழ் அன்பர்கட்கும், தம் அரிய இனிய செவ்விய கருத்துரைகளால் செல்வியைப் பேணிவரும் தமிழ் அறிஞர் பெருமக்களுக்கும், எம் உளமார்ந்த நன்றியுரியது. இனியும் மேன்மேலும் அவர்கள் தம் ஆதரவை நல்கித் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு உதவுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை யொன்றே துணையாகக்கொண்டு, செல்வி தொடர்ந்து பணியாற்றிவரும்.

இந்தியப் பெருநாடு ஆங்கிலப் பிடிப்பினின்றும் நீங்கி முழு உரிமை பெற்றுவிட்ட இக்காலத்தில், ஒவ்வொருவரும் தம்தம் தாய் மொழியைப் பேணிப் பாதுகாக்க ஆவனசெய்தல் வேண்டு

மென்ற அவாவும், ஊக்கமும்கொண்டு முனைந்து செயலாற்றும் இந் நாளில், தமிழன்பர்களனைவரும், செந்தமிழ் நலன் கருதிப் பணியாற்றிவரும் செல்விக்குத், தம்மாலான உதவியனைத்துந் தந்து உதவி, நம் தாய்மொழிக்கு ஆக்கம்புரிய வேண்டு கின்றோம்.

செந்தமிழ்ச் செல்வியின் ஆசிரியர் குழுவில் தம் இடையறு அலுவல்கட்கிடையேயும் தமிழார்வத்தால் பங்கெடுத்துக் கொண்டு பணியாற்றிவரும் அறிஞர் பெருமக்கள் பலர்க்கும் நன்றிபாராட்டுங் கடமையுடையோம்.

நம் பண்டைச் சான்றோர் கனிவுமிகு தனித் தமிழ்ச் செய் யுட்கள் பொதுளிய நூற்களையும், ஈடும் எடுப்புமில்லா அன்னவர் தம் பீடுறு நடையினையும் பின்பற்றி நம் தமிழ்நாட்டில் மெய்ம்மை யாக உலவும் வெளியீடுகள் ஒரு சிலவேயாம். அவற்றுள் நம் செல்வியும் ஒன்றென்பது யாவரும் அறிந்ததே.

நம் தமிழ்மொழியானது கலை நிலையங்களில் முதன் மொழி யாகவும், தமிழ்நாட்டு அரசியல் மொழியாகவும், சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கும்வண்ணம் பல்லாற்றானும் வளம்படுத்த வேண்டு வது, தமிழ்மக்கள் அனைவர்தம் கடமையாகும். அதற்கெனவே பணியாற்றிவரும் நம் செந்தமிழ் செல்விக்கு உறுப்பினர் பல்கத் துணைபுரிந்தும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கேற்ற பல கட்டுரைகளும், கருத்துரைகளும் வழங்கியும், வேறு பலவகையானும் உதவுமாறு செந்தமிழ்ப் பெருமக்களனைவரையும் வேண்டுகின்றோம்.

—ஆசிரியர்.

சேலங்கல்லூரித் தலைவர்

திரு. அ. இராமசாமிக் கவுண்டர் அவர்கள்

எக்காலத்தும் மக்கள் பலர் பிறக்கின்றனர். பிறந்து வாழ்கின்றனர்; மறைகின்றனர். அவர்கள் வாழ்வும் பெயரும் அவர்கள் வழியினராலேயே காலப்போக்கில் மறந்துவிடப்படுந் தன்மையன ஆகிவிடுகின்றன. ஆனால், அவர்களிடையே ஒருசில அறிஞர்களும் தோன்றுகின்றனர். அவர்கள் தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்கின்றனர். தந்நலன் கருதாது, பிறர் நலன் சமுதாய நலன் கருதி அயராது அல்லும் பகலும் உழைக்கின்றனர். அவர்களின் ஆன்ம ஒளி அனைவர் உளங்களிலும் கவிந்து நின்று அனைவருக்கும் வழிகாட்டுகின்றது. ஒவ்வொருவரும் அவர்களைத் தம்மவர் என எண்ணுகின்றனர். அவர்கள் அறிவுரைகளைத் தம் உள்ளுணர்வின் முடிபு என ஏற்று நடக்கின்றனர். இத்தகைய பெருமக்கள் மறைந்தனர் எனில், ஒவ்வொருவரும் தம்மைத்தாமே இழந்து பாழ் நிலையடைந்து விட்டாற்போன்று கலங்குகின்றனர்; உளந்துடிக்க உயிர்சோர நின்று வெதும்பிக் கண்ணீர் பொழிகின்றனர்; மறைந்தாரின் ஆன்ம ஒளியும், அறிவுரைகளும், குறிக்கோள் நிறைந்த பெரு வாழ்வும் பரவி நின்று நெடுக வழிகாட்டுமேனும், அவர்கள் இழப்பை மக்கள் அனைவரும் தாங்கொணாது கலங்குகின்றனர். நெஞ்சு தடுமாறுகின்றனர்; கண்ணீர் சிந்துகின்றனர்.

சேலங் கல்லூரித் தலைவர், திரு. இராமசாமிக் கவுண்டர் அவர்கள் மறைந்தாரெனச் செய்தித்தாளில் கண்டஞான்று ஒவ்வொரு தமிழர் உள்ளமும் அவ்வாறுதான் கலங்கிச் சோர்ந்தன. தமிழ் நாட்டில் தமிழர்க்கென வாழ்ந்த அப்பெரியார் திடுமென நெஞ்சடைப்பால் மறைந்தாரென்ற செய்தி ஒவ்வொருவர் உளத்திலும் சம்மட்டிகொண்டடிப்பது போன்று கொடுந்துயர் தந்தது. நிலையற்ற இவ்வுலகப் போக்கில் பிறந்தாரனைவரும் இறப்பது உறுதியெனினும் சிறந்த பேரறிஞர் பொதுவாழ்விற்கென உழைத்தலொன்றே கடனென வாழ்ந்த இராமசாமிக் கவுண்டரவர்கள் மறைவு அனைவரையும் கலக்கமடையச் செய்கின்றது. ஈடும் இணையுமற்ற அவர்களின் இடத்தில் இன்னொருவரைப் பெறத், தமிழகம் எத்தனை காலங் காத்திருத்தல் வேண்டுமோவென எண்ணுந்தோறும் அவர்களை இழந்துவிட்ட துன்பம், அளவுகடந்து ஈடுசெய்தற்கியலாததாகத் தோன்றி, நம்மைப் பெருந்துன்பில் ஆழ்த்துகின்றது.

பொன்னிறங்கலந்த மேனி, புன்முறுவல்தவழும் இன்முகம், தாயினுங் கனிவு காட்டும் இன்மொழி, இத்தனையும் நினைக்க நினைக்க நெஞ்சம் வேகின்றது. ஆங்கிலங்கற்றுப் பேராசிரியராகக்—கல்லூரித் தலைவராக—வாழ்ந்து வந்த அவர்கள், தமிழரென வரும் ஒவ்வொருவரிடமும் காட்டிவந்த உளம் நிறைந்த அன்பும், அவர்களுக்கு விருந்தளித்து அறிவுரை தந்து அளவளாவி மகிழும் பண்பும், எண்ண எண்ண நம்மை நாமே இழந்து நின்றாற்போன்ற துயர் தோன்றி வருத்துகின்றது. சேலம் என்ற எண்ணத்தோடு இணைந்து நம் கண்முன் தோன்றி இதுகாறும் மகிழ்வித்துவந்த பெரியார் அவர்கள் மறைந்து விட்டனர். சேலஞ் செல்லும்பொழுதே இழத்தற்கரிய செல்வத்தை இழந்தாற்போன்ற பாழ்நிலை தோன்றித் தமிழரனைவரையும் வருத்துகின்றது. சேலங் கல்லூரியினைக் காணும்போதோ அதனோடு இணைந்து விளங்கிய பேரொளி மங்கிவிட்டதேயென மனம் மயங்குகின்றது. அவர்கள் வீட்டை நெருங்கும்போது சொல்லவியலாத தளர்வால் உள்ளமும் உடலும் மெலிவடை

வெகுதொலைவிலிருந்து சில சில பொழுதுகளில் நேரிற் காணும் பேறும், அவர்கள் தன்மையைச் செவியாற் கேட்டறிந்து அவர்கள்பால் அளவற்ற அன்புங்கொண்டார்க்கே பொறுத்தற்கியலவில்லையெனின், அவர்களோடு வாழ்ந்து வந்த சேலம் மக்களுக்கும், அவர்கள் இல்வாழ்க்கைத் துணைவியாருக்கும், அவர்கள்தம் குடும்பத்தினருக்கும் ஆறுதல் கூறி யாற்றுவதெங்ஙனம்? ஒருமுறை கண்டார்க்கே உளம் விட்டு மறையாத அவர்களின் இன்முகமும் புன்னகையும் இணைபிரியாது வாழ்ந்து வரும் இல்லத்தினரால் எளிதில் இழத்தற்குரியனவா? தோன்றாத் துணையாயிருந்து வழிகாட்டும் வண்ணம் மறைந்த பெரியாரின் ஆன்மா நம்மிடையே என்றும் பேரொளி வீசிக்கொண்டிருக்கும் என்ற எண்ணமொன்றே ஒருவாறு நம்மனைவருக்கும் ஆறுதல் தருகின்றது.

வடார்க்காடு மாவட்டத்தின் திருப்பத்தூருக்கு அடுத்துள்ள மாடப்பள்ளியெனுஞ் சிற்றூரில் 11-7-1899-ம் ஆண்டு திருவாளர் அநுமந்தராயக் கவுண்டர் அவர்களுக்கும், அங்கம்மாள் அம்மையார் அவர்கட்கும் முதன் மகனாகத் தோன்றியவர் நம் இராமசாமிக் கவுண்டர். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் முதல் மகவு, அதிலும் ஆண்மகவென்றால் பெரிதும் சீருஞ்சிறப்பும் நிறைந்ததாக வளர்க்கப்பட்டு வருதல் இயல்பல்லவா? நம் இராமசாமியாரும் பெற்றோரும் மற்றோரும் களிக்கும் வண்ணம் குழந்தைமையால் அனைவருக்கும் மகிழ்வளித்து வளர்ந்துவந்தனர்.

இராமசாமியாரின் பின் தோன்றல்களாகத் தங்கையார் ஒருவரும், தம்பியாரொருவரும் தோன்றினர். தந்தையார் தொழிலிற் சிறந்த உழவுத்தொழிலாற்றித் தம் நிலபுலங்களுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். தம் இளமக்கள் இன்முகமும், செம்மை வளர்ப்பும் கண்டு கண்டு மகிழ்ந்துவந்தனர் பெற்றோரிருவரும்.

மாடப்பள்ளியில் தக்க பள்ளி, அக்காலத்து இன்மையின் அடுத்திருந்த திருப்பத்தூருக்குச் சென்று கல்வி கற்றுவந்தார் நம் இராமசாமியார். திருப்பத்தூர் நகராட்சி உயர்நிலைப் பள்ளியிலேயே பள்ளியிறுதி வகுப்புவரை கற்றுத் தேர்ந்தனர். உயர்நிலைப்பள்ளியிற் பயின்று வருங்காலத்தே தமிழார்வம் மிக்கவராக விளங்கினார். கணக்கே அவர் விருப்ப பாடமாக எடுத்தவரெனினும் தமிழ்ப்பற்றும் தமிழார்வமும் அவரிடம் மிகுதியாக வளர்ந்துவந்தன.

இராமசாமியாருக்குப் பன்னிரண்டு பதின்மூன்றும் அகவையிலேயே வில்லிபாரதத்தின் விருத்தச் செய்யுட்களைப் பாடுவதில் பெருவிருப்பம். அவ்விளம்போதில் வில்லி பாரதத்தைச் சுவையுடன் அவர் தந்தையார் பயிற்றுவித்து வந்தார்; அச் செயல் பெரிதும் போற்றுதற்குரியது; நாலைந்து இளமாணவரோடு கூடி நின்று பாரதச் செய்யுட்களை மனப்பாடமாகப் பாடிக்கொண்டிருப்பாராம் நம் இராமசாமிக் கவுண்டர்.

ஒருமுறை இராமசாமியார், தம்மோடொத்த இளமாணவருடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அதுபோது அங்கு பாரதச் சொற்பொழிவாளர் ஒருவரும், வேறு சிலரும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர். சொற்பொழிவாளர் இராமசாமியார் பாரதம் பயில்வதை நன்கு அறிந்தவர். இவர் அறிவுத் திறனைக் காண எண்ணினவராக 'இராமசாமி! 'வேட்டகம்' என்றுல்லென்ன தெரியுமா? உனக்கு,' என்றார். உடனே இராமசாமியார் 'விரும்புதற்குரிய இடம்,' என்று விடையளித்தார். 'ஏனப்பா மாமியார் வீடு என்று சொல்லாமல் இப்படிச் சொல்கின்றாய்,' என்றாராம் சொற்பொழிவாளர். 'அவர்கள் மாப்பிள்ளையின் வருகையைப் பெரிதும் விரும்புகின்றனர்; மாப்பிள்ளையும் மாமனார் வீட்டினை விரும்புகின்றார்; அதனால் தான் 'வேட்டகம்' என்றேன்,' என விளக்கினாராம் இராமசாமியார். கேட்டாரனைவரும் இராமசாமியாரின் நுண்ணுணர்வையும் ஆராய்ச்சித்திறனின் சாயலையுங்கண்டு, பெரிதும் புகழ்ந்தார்கள் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

ஐந்தாவது படிவத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது அடுத்தடுத்துத் தம் தந்தையாரையும் அன்னையாரையும் வாந்தி

பேதியெனும் கொடுநோய்க்குப் பலிகொடுத்துத் தனியராய் நொந்தார் இராமசாமியார்; ஒரு கிழமைக்குள்ளேயே இருவரையும் இழந்துநின்ற இளமக்களைப் பெரிதும் ஆதரவுடன் சிறிய தந்தையார் பார்த்துவந்தனர்.

தம் பதினேழாவதாண்டில் பள்ளியிறுதி வகுப்பில் தேறியதும், வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் வேலூரிலுள்ள ஊரிஸ் கல்லூரியிற் சேர்ந்தார். கல்லூரி வகுப்புக்களிலும் கணக்குப் பாடத்தையே எடுத்துப் படித்துவந்தார். தம் கல்வியிற் கவனஞ் செலுத்திப் பயின்றுவந்தாரேனும், எப். ஏ. தேர்விக்குச் செல்லவிருக்கும்பொழுதில் அருமைத் தங்கையாரின் பெருநலமின்மை கேட்டு உளங்கலங்கி ஊர் சென்றார். தங்கையாரும் இறந்துவிட்டனர். உளம் நொந்த இராமசாமியாரால் அவ்வாண்டு அத்தேர்வில் தேர்ச்சியடையவும் இயலவில்லை.

பின்னர்த் திருச்சிசென்று செயின்ட் ஜோசப் கல்லூரியிற் சேர்ந்து பயின்றார்; இன்டர் வகுப்பிலும் தேறினார். திருச்சியிலிருந்தும் சென்னை சென்று கிறித்தவக்கலாசாலையில் மீண்டும் பயின்று வந்தார். கணக்கு நூலில் மிகவும் சிறந்த பேராற்றலுடையவரெனப் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர் தாஸ் என்பவரிடம் பயிலும் வாய்ப்புப் பெற்று, பி. ஏ. ஆனர்ஸ் தேர்விலும் வெற்றி பெற்றார்.

கி. பி. 1923-ல் திருக்கோயிலூரில் வணிகராயிருந்தவரான திரு. முருகக்கவுண்டர் அவர்கள் தம் அருமை மகளை இராமசாமியாருக்கு மணஞ்செய்துகொடுக்க இசைந்தனர். திரு. கனகம்மையார், இராமசாமிக் கவுண்டர் திருமணம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. இல்வாழ்வின் இனிய துணைவியாராக அமைந்த தம்வாழ்க்கைத் துணைவியாருடன் இல்லறம் புகுந்து நல்லறம் ஆற்ற முற்பட்டார் நம் இராமசாமியார் அவர்கள்.

கி. பி. 1924—1925-ல் வாணியம்பாடி இசுலாமியா உயர்நிலைப்பள்ளியிற் கணக்காசிரியர் பணியேற்றுச் சிறப்புறத் தம் கடனாற்றிவந்தனர். வாணியம்பாடியில் பணியாற்றிவந்த காலத்தில் அடுத்துள்ள சிற்றூர்களிற் சென்று கம்பஇராமாயணப் பகுதிகள் சிலவற்றை அழகுடன் எடுத்துக்கூறியும், தமிழர் நாகரிகம் முதலியவற்றோடு சில பகுதிகளை ஒப்பிட்டுக் காட்டியும், மக்களுக்குத் தமிழ்ச்சுவை யூட்டிவந்தார்.

கி. பி. 1925—26-ஆம் ஆண்டில் ஆசிரியப்பயிற்சிப் பள்ளியிற் சேர்ந்து எல். டி. பட்டம் பெற்றார். எம். ஏ. எல். டி. பட்டம் பெற்றவுடன் வாணியம்பாடி இசுலாமியக் கல்லூரித்

தலைவராகப் பொறுப்பேற்குமாறு அழைத்தனர். அப்போது இராமசாமிக்கவுண்டர் அவர்கட்கு அகவை இருபத்தேழு. இளவயதிலேயே ஒரு கல்லூரியின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்ற அறிஞரின் அறிவுத்திறனையும் செயலாற்றும் தன்மையையும் அனைவருங் கண்டு வியந்து பாராட்டினர்; புகழ்ந்து போற்றினர்.

1927-ம் ஆண்டில் சேலங் கல்லூரியில் தலைவர் பொறுப்பிற்கு ஆள் தேவையென அறிந்து அதனைப் பெறுவதற்குக் கவுண்டர் அவர்கள் விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சேலங்கல்லூரி அதுபோது இரண்டாந்தரக் கல்லூரியாயிருந்தது. கல்லூரியையும், உயர்நிலைப் பள்ளியையும் ஒருவரே மேற்பார்த்து வந்தனர். அவரே உயர்நிலைப்பள்ளித் தலைமையாசிரியராயும், கல்லூரித் தலைவராயும் செயலாற்றி வந்ததால் பொறுப்பு மிகவும் அதிகமாக விருக்கும். இப்போதுள்ள சேலம் நகராட்சி அலுவலகத்தின் அண்மையிலேயே இக் கல்லூரியும் இருந்தது.

அதுபோது சேலம் நகராட்சித் தலைவராயிருந்தவர் திரு. தம்மண்ணச் செட்டியார் அவர்கள். கல்லூரித் தலைவர் பொறுப்பிற்குப் பலரிடமிருந்தும் விண்ணப்பங்கள் வந்திருந்தன. இவரோ இருபத்தேழாண்டான இளைஞர். வயதும் பழக்கமும் முதிர்ந்த பலர், தமக்கு அப்பொறுப்பு வேண்டும் எனப் போட்டியிட்டனர். அவர்களுக்கே அப்பொறுப்பை நல்கல் வேண்டுமெனத் தக்கார் பலரும் துணைசெய்து நின்றனர். அப்போது தம்மண்ணச் செட்டியாரவர்கள் 'அவர் இளமையும் ஊக்கமுங் கொண்டவர்; நம்போன்று வணிகராய் விளங்கும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்; இவரை நாம் இப்பொறுப்பிலமர்த்தின் அவர் திறனைக் காட்டி முன்னுக்குவரும் சிறந்த வாய்ப்பை அளித்தவர்களாவோம். பிறரோ, தக்கார் துணையுடன் இருப்பதால் எங்கும் சென்று வேறு நல்ல வேலைகள் பார்த்துக்கொள்ள வியலும்,' என்று எண்ணிப் பலவித எதிர்ப்புக்களையும் பொருட்படுத்தாது நம் கவுண்டர் அவர்களைக் கல்லூரித் தலைவராக்கினர். அதுமட்டுமன்று; என்றும் கவுண்டர் அவர்கள் பால் பேரன்புடையராய்க் கல்லூரி முன்னேற்றம் அடைவதற்குரிய கவுண்டர் அவர்களின் திட்டங்கள் அனைத்தையும் அன்பு கனிந்து நிறைவேறும் வகையில் உதவியுஞ் செய்து வந்தனர்.

கல்லூரியிற் பொறுப்பேற்றுத் தம் பணியைச் செவ்வனே ஆற்றிவந்தனர் கவுண்டரவர்கள். இருப்பினும் நான்காண்டுகள் சென்று நகராட்சி அவை மாறியதும் தொல்லையேற்பட்டது. திரு. தம்மண்ணச் செட்டியாரவர்களின் அன்புக்குரியவர் என்ற ஒரே காரணத்தால் திரு. கவுண்டர் அவர்களை நீக்கிவிடப் பலத்த

முயற்சிகள் நடந்தன. நகராட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு தனி மனிதர்பேரிலுள்ள மனமாற்றத்தால் கல்லூரிக்கே கேடு செய்வதா என எண்ணியதுடன், நகராட்சியால் நடத்தப்படும் ஒரே கல்லூரியென விளங்கிய அந்நிலையத்தைக் கைவிட மன மின்றி யிருக்கவே நிலைமை ஒருவாறு சமநிலைப்பட்டது.

1941-1942-ல் கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளியிலிருந்து தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இப்போதுள்ள புதிய இடத்திற்கும் மாறியது. அதுபோது முந்நூறு ரூபா ஊதியமே பெற்றுப் பணியாற்றி வருவதற்கிசைந்து கவுண்டரவர்கள், கல்லூரித் தலைவராகத் தொடர்ந்து பொறுப்பேற்றார். 150 மாணவர்களோடு இரண்டாந்தரக் கல்லூரியாயிருந்த சேலங்கல்லூரி இராமசாமிக் கவுண்டரவர்களின் தலைமையின்கீழ் அவர்தம் அயரா உழைப்பின் பயனாய் இன்று முதல்தரக் கல்லூரியாக 700 மாணவர்கட்கு மேலுடையதாய்த் திகழ்கின்றது.

தமிழிலேயே எல்லாப் பாடங்களையும் கல்லூரி வகுப்பு வரையும் நடத்துதல் வேண்டுமென்ற ஆர்வமும், குறிக்கோளும் உடையவர் நம் கவுண்டர் அவர்கள். அவர்கள் தமிழிலேயே பாடங்கள் நடைபெறச் செய்த ஞான்று, அதன் செவ்வியைக் கண்டு மகிழ்ந்த திரு. இராசகோபாலாச்சாரியாரவர்கள், 'தமிழில் பாடங்கள் நடைபெற வேண்டுமென்ற என் கனவை நனவாக இங்கு கண்டு மகிழ்கின்றேன். தமிழ்நாட்டின் சிறந்த கல்லூரித் தலைவர் நம் கவுண்டர்,' எனப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து கூறினராம்.

கல்லூரி ஆசிரியர்களோடும் பழகிக் கலந்து கல்லூரிக் காரியங்களாற்றுவித்ததுடன் தமிழ் வளர்ச்சிக்காவன செய்து வருவதில் பேருக்கங் கொண்டு காலமெல்லாம் மாணவருலகிற்குந் தமிழுலகிற்குந் தொண்டாற்றிய பெருந்தகையெனத் திகழ்ந்தனர் நம் கவுண்டரவர்கள்.

தம் இல்வாழ்விலும் அனைவரிடமும் பெரிதும் பேரன்பு காட்டும் பண்புடையவராயும், நாடோறும் ஒரு மணியளவாயினும் இறைவனை எண்ணி வழிபாடு செய்து வருபவராயும், மனைவியார் மக்கள் அனைவரிடமும் தோழர் போன்று கலந்து பழகிவரும் மனஇளக்கம் உடையவராயும், அவர் விளங்கி வந்தார்.

தமிழ்ப் புலவர்கள் யாராயினும் வரின், அவர்களோடு இரவு 12 மணி வரையும் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றியும், தமிழ் வளர்ச்சியைப் பற்றியும், உரையாடி மகிழ்வதில் பெருவிருப்பங்

திருச்சியில் ஒருமுறை திரு. பா. வே. மாணிக்க நாயகர் அவர்களின் 'ஆய்தத்தைப் பயன்படுத்தித் தமிழில் எவ்வொலியையும் எழுதமுடியும்,' என்பது பற்றிய சொற்பொழிவொன்றைக் கேட்டனராம். அதன்பின் அதுபற்றி நன்கு ஆய்ந்து வந்தனர். அதன் விளக்கமான முடிவைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு அவர்களது திடீர் மறைவால் தமிழர்க்கு இயலாது போயிற்று.

தமிழ் முறையிற் சீர்திருத்தத் திருமணங்கள் நடைபெறல் வேண்டுமெனுங் கருத்தால் சீர்த்திருத்தத் திருமணங்கள் பலவற்றைத் தலைமை தாங்கி நடத்தியுள்ளார். அத்திருமண நிகழ்ச்சியின்போது கூறிய அறவுரைகள் பெரிதும் போற்றற்குரியனவாய் விளங்கும். நம் நாட்டுப் பெண்களுக்கு இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கல்விமுறையே வேண்டும் எனப் பன்முறையும் வற்புறுத்திக் கூறுவார்.

வாழ்க்கையில் ஆடம்பரமற்றவராக எளிய முறையைக் கையாண்டு வந்ததுடன் பிறரையும் அவ்வாறு நடத்தலே நலமெனத் தூண்டி வருவார்.

தத்துவ நூற்களைக் கற்பதில் பெரிதும் மனம் ஈடுபட்டவர். கைவல்யம், உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை, விவேகானந்தர் சொற்பொழிவுகள், பெசண்டம்மையார் நூல்கள் முதலிய பல நூல்கள் தத்துவவகையிற் பெரிதும் அவர் உளத்தைக் கவர்ந்தன. அவற்றுள், பகவத்கீதையை நன்கு கற்றதுடன், அதன் உண்மைப் பொருளை அறியும் ஆவலுடன் வடமொழிப் பயிற்சியும் பெற்றிருந்தார். வடமொழியிலிருந்தே கீதையை எளிய தமிழ் நடையில் அனைவருக்கும் பயன்படும் வண்ணம் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

நெப்போலியன், நெல்சன், கபிலையின் கதை போன்ற அரிய சில நூல்கள் அவர்தம் தமிழார்வத்தை நன்கு காட்டுவனவாய் விளங்குகின்றன. தமிழர் வரலாறு எனும் நூலொன்று இயற்றத் தொடங்கியுள்ளார். ஆனால் அது முடிவுறாத நிலையிலுள்ளது.

சேலத்தில் திருக்குறள் கழகம் ஒன்றை நிறுவித் திருக்குறள் வகுப்புக்கள் நடைபெறவும், திருக்குறள் பரவவும் வழி செய்ததுடன் பலவித எதிர்ப்புக்களுக்கிடையிலும் மிகத் தெளிவாகப் பரிமேலழகர் உரையில் தம் கருத்துக்களுக்குப் பிழையெனப் பட்டவற்றைச் சொல்லிவந்தார். திருக்குறள் பற்றிய பல கட்டுரைகளும், சொற்பொழிவுகளும் செய்துள்ளனர். பரிமே

லழகர் உரைபற்றிய இவர்கள் கருத்துக்கள் பெரிதும் சிறப்புடையனவாகும்.

தனித்தமிழ் அவருடைய மூச்சென விளங்கியது. தமிழ் தூய்மையாக வளம் நிறைந்து விளங்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் அவர்தம் அசைவுதோறும் இணைந்து நின்றது. இந்திமொழியை மாணவர்க்குக் கட்டாயமாக்கக் கூடாது எனப் பெருந் துணிவுடன்வலியுறுத்திக் கூறிவந்த கல்லூரித்தலைவர் அவர் ஒருவரே எனலாம்.

'தொல்காப்பியத்திற்குப் பலருரைகளுங் கொண்ட பதிப்பு ஒன்று வேண்டும்; குறளையும் கீதையையும் மேனாட்டு நீதி நூல்களோடு நன்கு ஆய்ந்து குறளின் சிறப்பை விளக்கி ஒரு நூல் எழுதப்போகின்றேன்,' என்றெல்லாம் தமிழார்வத்துடன் பேசிக்கொண்டிருப்பார்.

கலைச்சொற் குழு உறுப்பினராயிருந்து தனித்தமிழ்க் கலைச் சொற்கள் அமைக்கவேண்டு மென்பதற்காகப் பெரிதும் போராடி முடிவில் அக்கருத்திற் கியைந்து வராத சிலருடைய போக்கினால் அக்குழுவினின்றே விலகிக் கொண்ட நற்பண்பு வாய்ந்தவர்.

மற்றும் பல ஆண்டுகளாகப் பாட நூற்குழு, பல்கலைக் கழகக் கலைக்குழு (Acadamic Council), செனட் (Senate) முதலியவற்றில் உறுப்பினராயிருந்ததுடன் பல்கலைக் கழக வகுப்புத் தேர்வுகளின் தலைமைத் தேர்வாளராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். சேலத்திலுள்ள தமிழ் இலக்கியக் கழகத் (Tamil Literary Society) தின் தலைவராயிருந்து சிறந்த தொண்டாற்றியுள்ளார்.

இவ்வாறெல்லாந் தமிழ்நாட்டின் கலைவளர்ச்சியிற் பெரும் பங்கெடுத்துக்கொண்டிருந்த ஈடிணையற்ற தலைவரை 19-8-50-ம் நாள் இரவு 12 மணிக்குக் காலன் கவர்ந்து சென்றான். நெஞ் சடைப்பால் அவர் மறைந்தாரென்ற கொடுஞ்செய்தி அனைவர் நெஞ்சையும் 'இணரெரி தோய்வன்ன' இன்னலங்கடலுள் ஆழ்த்தியது.

20-8-50-ம் நாள் ஞாயிறன்று மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், வணிகர்கள், தொழிலாளர்கள், பொதுமக்கள் அனைவருஞ் சூழ்ந்து நின்று மறைந்த பெரியாரின் பொன்னுடலுக்குத் தம் கடைசி வணக்கத்தைச் செலுத்திச் சென்றனர். இரவு 7-30 மணிக்குப் பூந்தேரில் ஊர்வலமாகச் சென்று காக்காயன் சுடலையில் தலைவரவர்களின் பொன்னுடலுக்கு எரியூட்டினர்.

உடல், உளம், வீடு, எங்கணும் பைந்தமிழ் பரப்பிவந்த செந்தமிழ்ச் செழுமலர் கருகி மாய்ந்துவிட்டது. வெம்மைத் தழலால் பற்றிக் கொளுவியது செந்தீ. அதன் சாயல் கூடி நின்றார் உள்ளங்களையும் பிரிவெனுங் கொடுந் தீயாய்ச் சூழ்ந்து வாட்டியது. கண்ணீர்சோரக் கலங்கி நின்றனர் அனைவரும். அவர்கள் குடும்பத்தினரின் கவலையைத் தணிக்க ஆறுதல் உரைகள் கூறினர் அறிஞர் பலரும்.

மறைந்த பெரியார் குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும், அரிய ஆற்றலும் அன்பும் மிக்க தம் பெறலருந் துணைவரைப் பிரிந்த கனகம்மையாருக்கும், தம் பெறலரிய தந்தையாரை யிழந்த திரு. கண்ணப்பன், கண்ணம்மை, கல்யாணராமன், வெங்கடேசன் முதலியோருக்கும் ஆழ்ந்த எம் ஆற்றொணாத் துன்பத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம். அன்னார்க்குத் தண்ணருள் பொழிந்து ஆறுதலளிக்கும் வண்ணம் இறைவனருளை வேண்டு [illegible]

தமிழகத்தில் தோன்றித் தமிழ் மாணவர் நலன்கருதி அறிவுப் பண்ணையின் தலைவராக 23-ஆண்டுகள் வீற்றிருந்த அவர்தம் பொன்னுடல் 51-வது வயதில் திடுமென மறைந்த தேனும், புகழுடலும் ஆன்ம ஒளியும் என்றும் தமிழகத்திற்கு வழிகாட்டுமென்பது திண்ணம்.

“ நனிபேதையே நயனில் கூற்றம் ” —க. சோ.

காண்பதெங்கே !

ஆண்மை அழகறிவோ டார்ந்த தமிழ்ப்பற்றும்
காண்பதெங்கே இராமசாமி காத்திலையேல்—பூண்டதமிழ்
ஆக்கம் இழந்ததுமன் அண்ணல் பிரிந்தனைமன்
காக்குமிறை தாளுறல்மன் கற்பு.

—இனியன்.

சேலங்கல்லூரித் தலைவர் மறைவு

(ஆறுதலுரைகள்)

முதலமைச்சர் பி. எஸ். குமாரசாமி ராஜா, சென்னை.

தங்கள் தந்தையார் திரு. இராமசாமிக் கவுண்டர் அவர்கள் காலமடைந்ததை அறிய வருந்துகின்றேன். தங்களுக்கும், மற்றுமுள்ள தங்கள் குடும்பத்தாருக்கும் என் மனமார்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார், அண்ணாமலை நகர்.

தங்கள் அருமைத் தந்தையாரும், சிறந்த தமிழறிஞரும், என் நண்பருமாகிய திரு. இராமசாமிக் கவுண்டர் தவறிவிட்ட செய்தி கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போனேன்.

மு. வரதராசனார், சென்னை.

உற்ற துன்பம் கொடியது, மிகமிகக் கொடியது. நினைத்தாலும் நம்ப முடியவில்லை; அவ்வளவு கொடிய செய்தி நேற்றிரவு எட்டியது. மிகமிக வருந்தினேன். என்ன எழுதுவது? இயற்கையின் கொடுங்கோன்மையை எண்ணி நோகின்றேன். தமிழுக்கும தமிழர்க்கும் பெரிய நட்டம். அறிவாலும், திறனாலும், உழைப்பாலும் உயர்ந்த குடும்பத்திற்கு மிகப் பெரிய நட்டம். என் வாழ்க்கையில் அவரைப்பற்றிப் பெரிய பெரிய கனவெல்லாம் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தேன். ஏமாந்து கலங்குகிறேன்.

என். டி. சுந்தரவடிவேல், கல்வியதிகாரி, கார்ப்பொரேஷன், சென்னை.

அண்ணா அவர்களின் மறைவு ஈடு செய்ய முடியாத பெருநஷ்டமே. அவர்கள் விட்டுப்போயிருக்கும் வேலைகளை ஒரு அளவாவது செய்து முடிக்கவேண்டாமா? அதற்காகவாகிலும் எப்படியாவது மனதைத் திடப் படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

வ. சுப்பையா பிள்ளை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

என் அருமை உயிரனைய நண்பரவர்கள் இறையடி சேர்ந்த செய்தியறிந்து சிறிதுநேரம் அறிவு என் வயமில்லை நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை. சிறந்த தமிழ்க்கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதில் அஞ்சா நெஞ்சமும், சூழ்ச்சித திறனும் மிக்க அறிஞரைத் திடுமென எடுத்துச்சென்ற காலனை என்சொல்லி ஏசுவது?

ஆ. வரகுணபாண்டியன், தஞ்சை.

தங்களரும் தந்தையார் மறைவுற்ற தறிந்து பெரிதும் வருந்துகிறேன். அடியேன் மட்டுமன்று; தமிழ்மொழி உலாவும் நல் உலகும் ஆறாத்துயரில் ஆழ்ந்திருக்கிறது. இவர்தம் பிரிவு நமக்கு ஈடு செய்ய முடியாத ஒரு பேரிழப்பேயாகும்.

புலவர் குழந்தை, ஈரோடு.

இன்று பத்திரிகையில் நமது கல்லூரித் தலைவர் முடிவைக் கண்டு திடுக்கிட்டேன். மாணவருலகம் தங்கள் முன்னேற்றத் தந்தையை இழந்து விட்டது. என் செய்வது இயற்கையின் முடிவு!

எஸ். தருமாம்பாள், சென்னை.

தந்தையாரின் பிரிவைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப்போனோம். தமிழுக்கும் தமிழ்நாட்டுக்கும் ஈடுசெய்ய முடியாத பெருந்துன்பம்.

க. அன்பழகன், சென்னை.

இயற்கை பல சமயங்களில் கொடுமையின் பிறப்பிடமாகவே ஆகிவிடுகிறது. எனினும், இயற்கையை என்ன செய்யமுடியும்? மறைந்த பெரியாரின் புகழ் மறையப் போவதில்லை. அவரது நல்லெண்ணங்களும் நிறைவேறத்தான் போகின்றன. மன ஆறுதல் பெற்று கடமையைச் செய்ய முற்பட வேண்டுகிறேன்.

எஸ். குருசாமி, *ஆசிரியர், விடுதலை, சென்னை.*

இடிபோன்ற செய்தியைப் பத்திரிகையில் படித்தோம்; திடுக்கிட்டோம். இயற்கையின் விபரீத விளையாட்டுக்களான வெள்ளம், பூகம்பம், எரிமலைத் தீக்குழம்பு போன்ற நிகழ்ச்சி. தமிழகம் ஒரு சிறந்த தமிழரை இழந்துவிட்டது.

C. Perumalsami Reddi, *Minister for Industries, Madras.*

I am grieved to learn the demise of your father. Please accept my condolences in your bereavement

Manavala Ramanujam, *Vice chancellor, Annamalai University, Annamalai Nagar.*

Shocked much grieved at news-pray courage and fortitude at loss.

Alexander Gnanamuttu, *Principal, Hindu College, Tirunelveli.*

I am shocked to learn from to-day's papers of the sudden death of your dear husband. He was an esteemed and trusted friend of mine. May his soul rest in peace. Please accept my most sincere condolences.

S. Cruz Anthony, *St. Xavier's College, Palayamcottai.*

I deeply regret to hear the death of your beloved father. My heartfelt condolence.

N. S. Krishnan, *Madras.*

South lost-scholar-efficient and energetic man.

'இரங்கல் முடிபுகள்' நிறைவேற்றிய கழகங்கள்:

சென்னைத் தமிழாசிரியர் கழகம், சென்னை-1; நாட்டார் தமிழ்ப் பேரவை, தஞ்சை; திருவள்ளுவர் சங்கம், பெங்களூர்; மாணவர் மன்றம், சென்னை; பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ் மன்றம், சென்னை; தமிழ்மறைக் கழகம், சேலம்; சேலம் கல்லூரி மாணவர் கழகம், சேலம்; பாளையங்கோட்டை நகர் மன்றம்; ஆரம்ப ஆசிரியர் சங்கம், மடவாளம்; சேலம் இலக்கிய மன்றம், சேலம். முதலியன.

போர் நிகழாமற் காத்த புலவர்

[சு. அ. இராமசாமிப் புலவர்]

உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்பவர் ஓர் அறிஞர். அரசர்கள் பலருக்கும் அவர் நண்பராக அமைந்து நின்றார். அவர் ஒருநாள் சேரநாட்டிலுள்ள கருவூருக்குச் சென்றார். அப்பொழுது அந்நாட்டைச் சேரமான் அந்துவஞ் சேரல் இரும்பொறை என்னும் அரசன் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் அறிஞர் முடமோசியாருக்கு நண்பன். முடமோசியார் அம்மன்னனுடன் பன்னாள் தங்கியிருந்தார். அவ்வரசனுக்கு நகரின் புறத்திலே, 'வெண்மாடம்' என்னும் மாளிகை ஒன்று அமைந்திருந்தது. ஒருநாள் புலவரும் அரசனும் வெண்மாட மாளிகையிலே அமர்ந்து அளவளா[illegible]

அக்காலத்தில் சோழநாட்டு உறையூரிலே முடித்தலை கோப்பெருநற்கிள்ளி என்னும் சோழமன்னன் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் ஒருநாள் யானையின்மீது ஏறித் தன்னுடைய நாட்டின் எல்லையிலே சென்றான். அவனுடைய யானை தீனியை நன்கு தின்று கொழுத்திருந்தது. அது மதம் பிடிக்கத்தக்க நிலையில் உள்ளதைப் பாகர்கள் உணர்ந்து அதற்கு வாழைத்தண்டைக் கொடுத்து அதன் ஆற்றல் மிகுதியை மாற்றவில்லை. யானைக்கு மதம் பிடிக்கும்போல் தெரிந்தால், அதற்குச் சிலநாள் வாழைத்தண்டைக் கொடுத்தால் போதும். அஃது அதனுடைய திமிரை அடக்கிவிடும். இதனால்தான், "ஆனைக்கு வாழைத்தண்டு ஆண்பிள்ளைக்குக் கீரைத்தண்டு," என்ற பழமொழியும் வழங்குகின்றது.

கோப்பெருநற்கிள்ளி யானையின்மேல் சென்றுகொண்டிருக்கும்போதே அதற்கு மதம் பிடித்துவிட்டது. பாகர்கள் அதனை அடக்குவதற்கு மிகவும் முயன்றனர்; அதன் விரைந்த செலவும், கட்டுக்கடங்காத செயலும் மட்டுப்படவில்லை. "ஆனை வேகம் அங்குசத்தில் அடங்கும்" என்னும் பழமொழி பொய்யாகப் போய்விட்டது. பாகர்கள் அங்குசத்தால் குத்திய குத்துக்கள் எல்லாம் வீணாகப்போய்விட்டன. அது சேரநாட்டிலே புகுந்துவிட்டது. யானைமீது வந்த சோழனுக்கும் வெண்மாடத்திற் புலவரோடு உரையாடிக்கொண்டிருந்த சேரனுக்கும் முன்னரே பகை. ஒருவரோடு ஒருவர் போர்செய்துதோற்கடிக்கவேண்டும் என்று காலம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மதம்பிடித்த யானையைச் சூழ்ந்து குத்துக்கோல்காரர்கள் பலர் யானையை

அடக்க முயற்சிசெய்துகொண்டு ஓடிவந்தார்கள். முடமோசி யாரும் சேரமன்னனும் உரையாடிக்கொண்டிருந்த வேண்மாடத்திற்குத் தெரியும்படியான தொலைவிலே யானை வந்துவிட்டது. சேரன் யானைமீதிருக்கும் சோழனையும் யானையைச் சூழ்ந்து ஓடி வந்துகொண்டிருக்கும் ஆட்களையும் பார்த்துவிட்டான். அரசர்கள், ஒருவர் நாட்டிலே மற்றொருவர் உடன்பாடு பெறாமல் நுழையமாட்டார்கள். தன் பகைவனாகிய சோழன் தன் நாட்டிலே தனக்குத் தெரிவிக்காமலே வருவதைக் கண்ட சேரனுக்கு, அளவுகடந்த சினம் உண்டாகிவிட்டது.

சினத்தால் அறிவு மறைப்புண்ட அரசனுக்கு யாதுந் தெரியவில்லை. "பகையாளி குடியை உறவாடிக் கெடுக்கவேண்டும்" என்கிறார்களே, அதைப்போல உறவாடிக் கெடுப்பதற்காக இவ்வாறு வருகிறானா? அல்லது வெளிப்படையாகவே போர் செய்வதற்கு வருகிறானா? என்று எண்ணமிட்டான். அவனுக்கு யாதும் விளங்கவில்லை. "புலி அடிக்கும் முன்னே கிலி அடிக்கும்." ஆகையால் சேரனுக்கு மிகுந்த அச்சமும் உண்டாகிவிட்டது. அவன் தன்னுடன் இருந்த புலவரைப் பார்த்து மதயானைமீது வரும் சோழனை அவருக்குக் காட்டினான். "அந்த யானையின் மீது வருபவன் யாவன்? அவன் என்னுடன் போர் புரிவதற்காக வருகின்றான்போலும். அவனை நீவிர் அறிவீரா?" என்று கேட்டான்.

சோழமன்னன் வந்துகொண்டிருக்கும் நிலைமை, சினத்தால் மறைப்புண்ட சேரமன்னனுக்கு விளங்காமற்போனாலும், புலவருக்கு நன்கு விளங்கிவிட்டது. அப்புலவர் முடித்தலை கோப்பெருநற்கிள்ளிக்கும் நண்பர்தாம். யானை மதங்கொண்டு பாகர்க்கு அடங்காது வரும் நிலையை அவர் தமது நுண்ணுணர்வால் உணர்ந்துகொண்டார். நமக்கு நண்பர்களாகிய இவ்விருவர்க்குள்ளும் போர் மூண்டுவிடக்கூடாதே என்று எண்ணினார்; பெரிதும் கலங்கினார். அவர் சேரனைப் பார்த்தார். "புலித்தோற் கவசம் அணியப்பெற்றும், மூட்டுவாய் சிதையும்படி பகைவர்கள் எய்த அம்பு பிளந்தமையான் விழுப்புண்பட்டும் உள்ள மார்பினை உடையவனாய்க், கூற்றம்போன்ற இந்த யானையின்மீது வரும் இவன் யார் என்று நீ கேட்பையானால், வயலில் மயில்கள் உதிர்த்த பீலியை அங்குள்ள உழவர்கள் நெல்லரிகளோடு திரட்டும் நீர்வளம் மிக்க சோழநாட்டிற்கு உரியவன். இவ்வாறு வருகின்ற இவன் நின்னோடு போர்செய்தற்கு வருகின்றான் அல்லன். போர் செய்ய வருகின்றான் என நீ எண்ணற்க. இவன் தன் நாட்டு எல்லையில் யானையூர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அப்போது யானைக்கு மதம்பிடித்துவிட்டது.

ஆகவே, அது கடலின்கண்ணே விரைந்துசெல்லும் மரக்கலம் பாகர்க்கு அடங்காது இவ்வாறு வருகின்றது. இவ்வாறு வந்து விட்ட அவன் எத்தகைய துன்பமும் இல்லாமல் தன்னுடைய நாட்டை அடையவேண்டும்," என்று கூறினார். புலவர் உரையால் அரசன் சினந் தணிந்தான். போருக்குப் புறப்பட எண்ணிய மன்னன் அந்த எண்ணத்தை ஒழித்தான். ஒருவரோடு மற்றொருவருக்குப் பகையை உண்டாக்கிப் போர் மூட்டிவிட்டு, வேடிக்கை பார்ப்பதே இவ்வுலகத்தின் இயல்பு. இதனால் தான், "ஊர் இரண்டுபட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்," என்ற பழமொழியும் எழுந்தது. போர் நிகழாமற் காத்த புலவரின் மாண்பு போற்றத்தக்கதன்றோ?

இவன்யார் என்குவை யாயின் இவனே
புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய
எய்கணை கிழித்த பகட்டெழின் மார்பின்
மறலி அன்ன களிற்றுமிசை யோனே

முந்நீர் வழங்கு நாவாய் போலவும்
பன்மீன் நாப்பண் திங்கள் போலவும்
சுறவினத் தன்ன வாளோர் மொய்ப்ப
மரீஇயோர் அறியாது மைந்துபட் டன்றே
நோயிலன் ஆகிப் பெயர்கதில் அம்ம
பழன மஞ்ஞை உகுத்த பீலி
கழனி உழவர் சூட்டொடு தொகுக்கும்
கொழுமீன் விளைந்த கள்ளின்
விழுநீர் வேலி நாடுகிழ வோனே. (புறம். ௧௩)

(அ - ரை.) மறலி அன்ன - எமனை ஒத்த. நாவாய் - மரக்கலம். நாப்பண் - நடு. மரீஇயோர் - பாகர். மைந்துபட்டன்று - மதம்பட்டது. மஞ்ஞை - மயில்.

காப்பருமை

கொன்றையால் நற்படைப்பாம் கொல்லேற்றால் காத்தலாம்
நின்ற கறைமிடற்றால் நீள்துடைப்பாம்—மன்றவே
பெண்ணான் மறைப்பாம் பிறையால் அருளலுமாம்
கண்ணுபுற நானூற்றின் காப்பு.

—இனியன்.

குமரகுருபரர் நல்கும் சமயவாழ்வு*

[சித்தாந்த கலாநிதி, ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள்]

தமிழ்ப் பெருமக்களே!

நாட்டின் நலத்தை நினைப்பதிலே நம் எண்ணம் ஊன்றி நிற்கிறது. ஏன்? நாட்டின் பெருமை நமக்கும் பெருமையைத் தருகிறது. ஆதலின், பொதுவாகத் தமிழ்நாடு என்பதை விட்டுச் சிறப்பாக இங்குத் தென்பாண்டிநாட்டைச் சற்று உற்று நோக்குவோம்.

தெய்வப்புலமைச் சேக்கிழார் பெருமான் பாண்டி நாட்டின் பழம் பெருமையைத் திறம்படப் பாராட்டினார். "நார் மன்னு சிந்தைப் பல நற்றுறை மாந்தர் போற்றும், பார்மன்னு தொன்மைப் புகழ் பூண்டது பாண்டி நாடு" என்பது அவர் தம் திருவாக்கு. 'தொன்மைப் புகழ் பூண்டது பாண்டி நாடு' என்று போற்றினார். இன்றைய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி வல்லுநர், புதைபொருள் ஆராய்ச்சி வல்லுநர் எல்லோரும் ஒருங்கே முதன்முதல் தோன்றிய நிலம் தென்பாண்டி நாடேயெனத் தெளிவுறப் பேசுகின்றனர்

இத்தகைய தொன்மைத் தென்பாண்டி நாட்டின்கண் மிகப் பழமை வாய்ந்ததாய்த் திகழும் தெய்வமலை பொதியிலாகும். சிவன் வீற்றிருக்கும் கயிலையும், செந்தமிழ் முனிவன் தங்கும் பொதியிலும் ஒத்த பெருமை யுடையன. கலையின் வடிவான பெருமுனிவன் அகத்தியன் நிலைபெற்று வாழும் நீடிய பெருமையுடையது இத் தென்பாண்டி நன்னாடு. இங்கே தமிழ்ச் சுவையளிக்கும் தண்பொருநையாறு பொய்யாத நீர் வளத்தைத் தந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆற்று வளம் நாட்டிற்கு ஏற்றத்தை நல்கும். சோழநாட்டைக் காவிரி நாடென்றே போற்றுவர். தென்பாண்டி நாட்டைத் தண்பொருநை நன்னாடு என்னலாம்.

கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டிலே சோழநாட்டை யாண்ட இராசேந்திரன் கங்கையாறு வரையிற் படையெடுத்துச் சென்று வென்று இமயத்தில் தனது புலிக்கொடியை நாட்டினான். 'கங்கைகொண்ட புலிகாவலன்' என்று போற்றும் பெருமை யுற்றான்.

கி. பி. 17-ம் நூற்றாண்டிலே தென்பாண்டி நாட்டில் தண் பொருநைக் கரையில் தோன்றிய குமரகுருபரர் கங்கை வரையி

---

*12-8-50 நெல்லையில் ஆற்றிய விரிவுரை. வித்துவான் அ. நவநீத கிருட்டின பிள்ளையவர்கள் கேட்டெழுதியது.

லும் தம்மை எதிர்த்த கவிஞரையெல்லாம் சொல்லாற்றலால் வென்று, காசிமன்னனையும் தன்னடிப்படுத்தினர்.

"மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாகமேம் பட்ட மன்னரும் என்
பண்கண்டளவில் பணியச் செய்வாய்"

என்று கங்கைக்கரையில் நின்று முழங்கினர்.

கங்கைகொண்ட புவி காவலனாகிய சோழ வேந்தன் இமயத்தில் பொறித்த புலிக்குறி இன்று உண்டோ? இன்றோ? அறியோம். ஆனால், கங்கைகொண்ட கவி காவலராய குமர குருபரர் காசியில் அமைத்த குமாரசாமிமடம் இன்றும் நின்று தமிழின் பெருமை பேசுகிறது; சைவத்தின் தெய்வ மாண்பைத் தெரிக்கிறது; குமரகுருபரரின் பேராற்றலைக் கூறுகிறது.

ஒரு நாட்டுக்குப் பெருமை அந்நாட்டில் தோன்றிய சான்றோரால் ஆகும். திருமுனைப்பாடி நாட்டின் சிறப்பைக் குறிப்பிடப் புகுந்த சேக்கிழார் பெருமான்,

"மறந்தருதீ நெறிமாற மணிகண்டர் வாய்மைநெறி
அறந்தருநா வுக்கரசு மாலால சுந்தரரும்
பிறந்தருள உளதானு னம்மளவோ பேருலகில்
சிறந்ததிரு முனைப்பாடித் திறம்பாடும் சீர்ப்பாடு"

என்று வியந்து போற்றினர். 'நாவுக்கரசரும் சுந்தரரும் பிறந்தருளும் பெருமையுற்றது திருமுனைப்பாடி நாடு', என்று பாராட்டினர்.

நம் தென்பாண்டி நன்னாடோ குமரகுருபரரும், சிவஞான முனிவரரும் திருவவதாரம் செய்த பெருமையுடையதாகும். இருவரும் சைவத் தெய்வக் கவிஞர் பெருமக்கள். பிற்காலத்தில் குமரகுருபரரைப் போன்று கொழிதமிழ்ப் பாடல் பாடினர் எவருமிலர். அவர் வாக்கே தெய்வவாக்கு என்று சொல்லத்தகும். அவரைப் போன்று பிற்காலத்தில் சிவஞான முனிவரே உரைவல்ல பெரியாராக விளங்கினர். அவர்தம் உரைபோன்று உரை வரைந்தார் பிற்காலத்து எவருமிலர். ஆகவே இவ்விரு பெரும் புலவர்களும் முறையே பாட்டாலும் உரையாலும் தமிழுலகுக்கு நிகரற்ற பணியாற்றினர்.

குமரகுருபரர் தோன்றிய காலத்தில்தான் மேனாட்டவரும் நம் நாட்டில் புகத் தலைப்பட்டனர். தென்பாண்டி நாட்டில் தான் முதன் முதலில் கிறித்தவ மதத்தைப் பரப்ப முற்பட்டனர். இத்தாலிய நாட்டினின்று நம் நாடு போந்த வீரமா முனிவர் (Fr. Joseph Beski) கிறித்தவம் பரவச் சீரிய பணியாற்றத் தொடங்கிய காலம். இவர், நம் குமரகுருபர அடிகளாரிடம் மாணவராக இருந்து தமிழ் பயின்றார் என்றும் கூறுப.

இவர் காலத்தில் தென்பாண்டி நாட்டின் ஊர் பெருங்கோயில்கள் எழுந்தன. பிற்காலப் பாண்டியர் பல சிவன் கோவில்களை ஆங்காங்குத் தோற்றுவித்தனர். திருப்புடைமருதூர், அத்தியான நல்லூர், அரிகேசரி நல்லூர் முதலிய இடங்களிலெல்லாம் திருக்கோயில்கள் தோன்றின. அப்போது திருநெல்வேலியை ஆண்ட மன்னன், 'வென்று மண்கொண்ட பூதலவீர வீரமார்த்தாண்ட மாறவர்மன்' எனப்படுவான். இவன் தன் பெயரால் நெல்லைத் திருக்கோவிலில் 'வீரமார்த்தாண்ட மண்டபம்' என்றொரு மண்டபத்தை நிறுவினான். சோபான மண்டபம் ஒன்றைக் கட்டுவித்தான். அதுவே இன்று சேர்மவார மண்டபம் என்று வழங்கப்படுகின்றது. இம்மன்னன் காலத்தில்தான் நெல்லைத் திருக்கோவிலில் அறுபத்து மூவர் திருவுருவங்கள் வெண்கலத்தால் அமைக்கப்பெற்றன என்று கல்வெட்டொன்று சொல்கின்றது.

இவன் காலத்தில் நெல்லையில் சமயப்பணியாற்றும் திருமடங்கள் இரண்டு சிறப்புறத் திகழ்ந்தன. தெற்குத் தேர்த் தெருவில் சேக்கிழார் மடமும், வடக்குத் தேர்த்தெருவில் மெய்கண்டார் மடமும் விளங்கின. சேக்கிழார் மடத்தில் இருந்து பயின்றவரே மெய்கண்டார் மடத்துக்குத் தலைவராய் வருதற்குத் தகுதி பெறுவர். அத்தலைவரின் தீக்கைப் பெயர் 'சத்திய ஞான தரிசினி' என்பதாகும். சத்தியஞான தரிசினி யென்பது மெய்கண்டாரைக் குறிக்கும் திருப்பெயரே. இச் செய்தியை நெல்லைக்கோவில் கல்வெட்டொன்று சுட்டுகின்றது.

இங்ஙனம் மன்னரும் செல்வரும் கோவில்களையும் மடங்களையும் நிறுவி, அவற்றின் வாயிலாகச் சமயப்பணியும் கலைப்பணியும் ஆற்றிவந்தனர். கோவில்களில் மக்கட்குச் சமய ஞானம் நல்கும் வியாக்கியான மண்டபங்கள் விளங்கின. ஆதலின், தென்பாண்டி நாட்டில் மக்கள்பால் மனமொழி மெய் மூன்றினும் சைவமணம் கமழ்ந்த காலம் அது. இத்தகைய நலங்கள் நிறைந்த காலத்தில்தான் ஞானசூரியனைப்போலக் குமரகுருபரர் திருவவதாரம் செய்தருளினார். பிறந்த குழந்தை அழுகிறது; ஆனால் ஓசையில்லை. ஐந்தாண்டு வரைக்கும் ஊமையாகவே யிருந்து செந்தில் கந்தவேள் கருணையால் வாய் திறந்து பேசலுற்றார். வாயினைத் திறக்கும்போதே 'முருகா' எனத் திறந்தார். முருகன் திருவருளால் திருவாய் திறக்கப் பெற்ற குமரகுருபரர், முருகன்மீது மனமுருகிப் பாமாலை தொடுத்தார். முதன்முதல் அவர் பாடியது 'கந்தர் கலி வெண்பா' என்னும் செந்தமிழ்ச் சிறுநூலாகும். ஐந்தாண்டுப்

பருவத்தில் அருங்கவிதை பாடினார் என்று சொல்லுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும் ?

[illegible]ல தோன்றிய ஞானசம்பந்தர் மூன்றாண்டுப் பருவத்தில் முத்தமிழ்ப்பாடல் இசைக்கவில்லையா? இரண்டாண்டுப் பருவத்தில் மெய்கண்டார் திரண்ட சித்தாந்த உண்மைகள் பொதிந்த சிவஞானபோதத்தைச் செப்பவில்லையா? அகத்தியர் அருள் வரத்தால் உதித்தருளிய சிவஞான முனிவர் ஐந்தாண்டில் செந்தமிழ்ப்பாடல் பாடவில்லையா? இன்றும் பர்மாவிலே நாலாண்டுக் குழந்தையொன்று பெருங் கணக்குகளையெல்லாம் சொல்லியவுடனே விடை பகர்கின்றதே! இவையெல்லாம் அரிதில் வாய்க்கப்பெற்ற திறங்கள். முந்தை நல்வினைப்பயனால் முன்னவன் தந்தருளிய அருட்டிறமாகும்.

நக்கீரன் நல்கிய திருமுருகாற்றுப் படைக்குக் குமரகுருபரரின் கந்தர் கலிவெண்பாவில் பொருள் காணலாம். அரிய சித்தாந்த உண்மைகள் நிறைந்த தத்துவநூல் கந்தர் கலிவெண்பா. சைவாகமங்களில் அத்துவப் பிரகரணத்தில் பேசப்படும் அத்வாப் பகுதிகள் மிகமிக அருமை வாய்ந்தன; எளிதில் எட்டமுடியாதன. அத்துவாக்களைப்பற்றி யறிவது, கந்தபுராணம் அண்டகோசப் படலத்திற்கு உரை காண்பது போலத்தான். சிறந்த சித்தாந்த வல்லாரும் அத்துவாக்களைப் பற்றிக் கேட்டால் சொல்ல அறியார். அத்தகைய அத்துவாக்களின் இயல்பைத் தெளிவுறத் தம் கந்தர் கலிவெண்பாவில் குமரகுருபரர் கூறுகிறார். தெய்வத் திருவருள் கைவந்தமையின் அங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டும் ஆற்றல் பெற்றனர்.

குமரகுருபரர், திருமுருகனைக் கண்களால் தரிசித்தார். அவனது திருக்கோலத்தை இனிய பாட்டால் தந்தார்.

யான் எனது என்பது அற்ற இடமே அவனது திருவடி, மோன பரமானந்தம்—முடி, ஞானம்—திருவுரு, இச்சை செயல் அறிவு—கண்கள், அருள்—செங்கை, இருநிலமே சந்நிதி, இங்ஙனமாக விளங்கும் தனிச்சுடர் என்று கண்டு கூறினார். தம்மைப் பேசுவித்த செயல் முருகனுக்கு அத்துணைப் பெருஞ் செயலன்று. ஆதலின் அதற்கு நன்றி செலுத்தல் முறைமையன்று என்று கருதிய கவிஞர், அவன்பால் வேண்டும் விண்ணப்பத்தைப் பாருங்கள்!

“ ஆயும் பழைய அடியாருடன் கூட்டித்
தோயும் பரபோகம் துய்ப்பித்துச்—சேய
கடியேற்கும் பூங்கமலக் கால்காட்டி யாட்கொண்டு
அடியேற்கு முன்னின் றருள் ”

குமரகுருபரர் தம் காலத்துச் சமயநிலை, மொழிநிலை, ஆட்சிநிலை இவைகளையெல்லாம் அறிவிக்கும் நோக்குடன் அழகிய பாக்களைத் தம் நூல்களில் இடையிடையே தந்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாட்டைக் காண்போம்.

[illegible]யர் நம் நாட்டில் புகத் தலைப்பட்டார்கள், புறச் சமயக்கொள்கைகளை மக்கள் உள்ளத்தில் புகட்டினர். மதுரையில் தோன்றிய சிவாகமங்களும் செந்தமிழ் இலக்கியங்களும் அழிந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. கீழ்நாடு, மேல் நாட்டினர் ஆட்சிக்குட்பட்டுவிடுமோ என்ற பயம் மக்களிடையே எழுந்தது. களப்பிரர் என்னும் கலிப்பகைஞர் தமிழ்நாட்டைக் கைப்பற்ற முயன்றனர். மறச்செயல்கள் நாட்டில் தாண்டவமாடத் தலைப்பட்டன. தமிழ் மன்னரின் அரசியலும் பெருங்குடியும் அழியத் தலைப்பட்டன. தமிழ் மன்னர் மூவருள் தலைசிறந்து விளங்கிய பாண்டியர், சோழருக் கொப்பாவர் என்று உணராதாரும் ஓத முற்பட்டனர். இத்தகைய கேடுகள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டைச் சூழாவண்ணம் பாண்டிமகளாகத்தோன்றி அங்கயற்கண்ணி அரியாசனம் அமர்ந்து, மதுரைப்பதி தழையத் தழையுங்கொடியாய்த் திகழ்ந் தார் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

முதுசொற் புலவர் தெளித்த பசுந்தமிழ்
    நூல்பாழ் போகாமே
முளரிக் கடவுள் படைத்த வசுந்தரை
    கீழ்மே லாகாமே
அதிரப் பொருது கலிப்பகை ஞன்றமிழ்
    நீர்நா டாளாமே
அகிலத் துயிர்க ளயர்த்து மறங்கடை
    நீணீர் தோயாமே
சிதைவுற் றரசிய னற்றரு மங்குடி
    போய்மாய் வாகாமே
செழியர்க் கபயரு மொப்பென நின்றுண்
    ராதா ரோதாமே
மதுரைப் பதிதழை யத்தழை யுங்கொடி
    தாலோ தாலேலோ
மலயத் துவசன் வளர்த்த பசுங்கிளி
    தாலோ தாலேலோ.

கருவிலே திருவருள் வாய்த்த குமரகுருபரர், சமயஞானியாய்—தத்துவஞானியாய் — இலக்கிய ஞானியாய் — முற்றும் துறந்த முனிபுங்கவராய்த் திகழ்ந்து தெய்வத் தமிழ் மணம் கமழும் சைவத் திருக்கொடியைக் காசிமாநகரில் சென்று நாட்டிச் சிவனருள் பரப்பிய பெருமையை என்னென்பது!

கோயிலும் குளமும்*

[இராவ்பகதூர், சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார், பி.ஏ., பி.எல்.]

க. முன்னுரை

"கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்" என்பது தமிழ் அன்னையின் முதுமொழி. அதனைத் தமிழ் மக்கள் நன்கு பாராட்டியுள்ளார்கள்.

ஓர் ஊர் கட்டுவதற்கு முந்தி, முதலில் கோயிலைக் கட்டுவார்கள். தமிழ்நாடு முற்றிலும் சுற்றிப் பார்க்கலாம். கோயிலில்லா ஊரைப் பார்க்கவே முடியாது. கோயில் இருந்தால் அதனோடு குளமும் இருக்கும். ஒரு சிறிய குளமோ, சின்னஞ் சிறு குட்டையோ இல்லாத ஊரையும்—சிறு சேரியையுங்கூடக் காண இயலாது. கூடியமட்டில் குளம் என்ற பெயராலே ஒரு சிறு நீர்நிலையாவது இருக்கும். குளத்துநீர் உடலின் அழுக்கைப் போக்க முடியும். கோயிலோ உடலிற்குள்ளே உள்ள உயிரின் மலத்தைப் போக்க இயலும். மனிதனுடைய இந்த இரண்டு அழுக்குகளையும் போக்கடித்து அவனைத் தூய்மையாக ஆக்குவதற்காகத்தான் கோயிலும் குளமும் தமிழர்கள் உண்டாக்கினார்கள்.

ஆகவே, தமிழனுடைய வாழ்க்கையிலே இந்த இரண்டும் இன்றியமையாத நிலையங்கள் ஆகிவிட்டன. முன் காலத்தில் தமிழன் தன்னுரிமையோடு சகல பண்பாடுகளிலும் சிறந்து விளங்கிக் கொண்டிருந்த நாளில், அவ்வாறு இவ்விரண்டு நிலையங்களையும் இன்றியமையாத பொருள்களாக வைத்து வாழ்ந்திருந்தான். இந்த நாளிலும் அவ்வாறே அவ்விரண்டு பொருள்களையும் தனது பண்பாட்டின் உரிமைச் சின்னங்களாக வைத்து வாழ்ந்து வருகிறான். இவ்விரண்டையும் உண்டாக்கினதேயன்றிச் சிறப்பாக அவைகளைப் பாதுகாத்தும் வருகிறான். அவைகளுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பும் பொருளும் உதவி வருகிறான். அதனால் கிடைக்கும் முழுநன்மையும் பெற்று வருகிறான். இந்த வகைகளில் இவ்விரண்டும் அவனுக்கு இன்றியமையாத பொருள்கள் ஆகி விளங்குகின்றன அல்லவா?

உ. பண்பாடு

ஒரு பெரிய நகரத்திற்குச் செல்லுவோம். அந்த நகரம் பண்டைய நகரமாக இருந்தால் அதன் இடையில் உன்னதமாகக்

*சென்னை வானொலி நிலையத்தில் 13-7-50 அன்று பேசியது. இசைவு பெற்று வெளியிடப்படுவது.

கோபுரம் தெரியும். அதனைச் சுற்றிலும் சதுரம், சதுரமாக மாடவீதிகள் செல்லும். அவைகளைச் சுற்றிலும் மக்கள் குடியிருக்கும் வீடுகள் இருக்கும். கோபுரத்தை ஒட்டி அருகே அழகிய குளம் தோன்றும். அக்குளத்து எதிர்க்கரையில் நின்று கொண்டு கோயிலின் நெடிய கோபுரத்தைக் கண்டால் அதன் சாயல் (பிரதிபிம்பம்) எப்படிப்பட்ட கல் மனத்தையும் கரைத்து இழுத்துச்செல்லும். ஒரு ஓவியனே அங்கே அமர்ந்து படம் பிடிக்கத் தொடங்குவான். என்ன அற்புதமான காட்சி! அக் காட்சிகளின் அழகினிலே பண்டைத் தமிழன் ஈடுபட்டுக் கணக்கில்லாத செல்வத்தையும், நேரத்தையும், மூளையையும் அதில் கழித்தான். இவை எல்லாம் வீணே? இக்காலத்தில் சிலர் அவ்வாறு நினைக்கிறார்கள். உயர்ந்த கலைப்பண்பாட்டில் திகழும் மேல் நாட்டு ஆசிரியர்கள் இச்செயல்கள் வீண் அல்ல என்றும், பண்டைத் தமிழரின் உயர்ந்த பண்பாட்டை விளக்குகின்றன என்றும் புகழ்கிறார்கள். அவைகளிலே நாம் மகிழ்ச்சியுற வேண்டாமா? பெரிய நகரம் கிடக்கட்டும். அதில் காணும் காட்சி செயற்கை வடிவில் மட்டும் தோன்றினது ஆகும்.

சின்னஞ்சிறு கிராமத்திற்குச் செல்லுவோம். அது நாட்டுப் புறத்தில் உள்ளது. சுற்றிலும் தோப்புகள், வயல்கள், தோட்டங்கள், பச்சைப் பசேல் என்று விளைந்து இனிமை தரும். நீர் வடியும் கால்வாய்கள் சிலிர்சிலிர்த்துக்கொண்டு ஓடும். அருகிலே நன்செய்களுக்கு இடையே சிறியதொரு மேட்டிடத்தில் பெரும் மரப்பொழில்களிடையே ஒரு கிராமம் தோன்றும். அங்கு எல்லாவற்றிலும் முதலிலே அக்கிராமத்திற்குள் நுழையும்போதே எதிரே தோன்றுவது ஒரு அழகிய தெளிநீர்க் குளம். அது நீர் நிரம்பியிருக்கும். அதன் ஒரு புறத்திலே அழகிய படிக்கட்டுகள் தோன்றும். அவைகளில் மக்கள் குளித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். சில பெண்மணிகள் குடங்களில் நீர் முகந்துகொண்டு நிற்பார்கள். அக்குளத்தின் பரப்பிலே பச்சைத் தாமரை இலைகள் மிதந்துகொண்டிருக்கும். இடை இடையே நண்டுகளின் கண்களைப்போல, தாமரை மொட்டுகள் கதிரவனை நோக்கி நிற்கும். சில மலர்கள் அழகிய வர்ணத்துடன் மலர்ந்து அவனை வரவேற்றுச் சிரிக்கும். இந்தக் காட்சிகளைக் காட்டிலும் அதில் தோன்றும் கோபுரத்தின் சாயல் வெகு கவர்ச்சியாக நீர்க்குள் தெரியும். தலையை நிமிர்ந்து பார்ப்போம். எதிரே வானை அளாவிநிற்கும் கோபுரம் நம்மை வசீகரிக்கும். அதன் பிம்பமோ நீரில் தோன்றி அசையும். இந்தவிதம் குக்கிராமத்தில் ஊர்க்கட்டில் இயற்கைக் குளமும், செயற்கைக் கோபுரமும், சிறந்த பண்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கும் நிலையங்கள்

ஆகும். விடியற்காலையில் நன்னீர் ஆடிக் குளக்கரையில் வழிபாடு செய்துகொண்டு நிற்கும் எந்த ஆடவனும் பெண்மணியும் கோபுரத்தின்மீது இளங்கதிர்கள் படிய, அத்தூய்மை ஒளி நீரிடையே தோன்ற, அக்காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டு மன வெழுச்சி பொங்கிக் கசிந்துருகி நிற்காமலிருப்பார்களா? அதுபோலவே மாலை நேரத்திலும் கதிரவன் மறையும்போதும் நீரில் கோபுரச்சாயல் தோன்ற அதனைப் பார்க்கும் எவனும் ... ிருப்பானா? சற்று ஆராயுங்கள்.

௩. கவிகள் ஆர்வம்

இவ்வற்புதக் காட்சியைக் கண்டார் ஒருநாள் வாதவூர் அடிகள். இயற்கைக் காட்சியில் கடவுள் காட்சியைக் கண்டார். நெஞ்சு கனிந்தது. உவமைகள் பொங்கி எழும்பின. அவ் வுணர்ச்சியே வழங்கிய பாடலாக மாறி அன்புமயமாகப் பொழியத் தொடங்கியது.

> "பைங்குவளைக் கார்மலரால்
> செங்கமலப் பைம் போதால்
> அங்கங் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
> தங்கள் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
> எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
> பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
> சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
> கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
> பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்."
>
> (திருவாசகம், திருவெம். ௧௩)

என்ற அருமைக் கவியாக மலர்ந்தது. "இதோ நீலோற்பலம். அது எம் அம்மையின் தோற்றம் அல்லவா? இதோ செந் தாமரை, அது என் அப்பனின் வடிவம் அல்லவா? இதோ நம்பியர்களும், நங்கையர்களும் நீராடி மலம்கழித்துத் தூய்மையர் ஆகிறார்கள். அது எம் அம்மையப்பர்களின் அருள் நோக்கினால் அல்லவா? இந்த நறும்பொய்கை எம் அம்மையப்பரை நினைவு படுத்துகின்றதே," என்று வியந்து பேசுகின்றார். பின்னும்,

> "காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
> கோதை குழலாட வண்டின் குழாம்ஆடச்
> சீதப் புனல்ஆடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
> வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளாம் மாபாடிச்
> சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
> ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடி
> பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
> பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்."
>
> (திருவாசகம், திருவெம். ௧௪)

இதன்கண் மகளிர் நீர்விளையாடலை எத்தனை அருமையாக வருணிக்கிறார். மகளிர் நீர்விளையாடலில் எத்தனை ஆர்வம் காட்டுகிறார்களோ, அத்தனைக்கத்தனை அம்மையப்பரிடம் மக்கள் அன்பு காட்டுகிறார்கள். தாங்கள் காணும் இயற்கைக் காட்சிகளிலும், செயற்கைக் காட்சிகளிலும் எத்தனை மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறார்களோ அத்தனைக்கத்தனை ஆர்வம் நீர்விளையாடலிலும் கொண்டார்கள் போலும். வாதவூரடிகள் தாம் பெற்ற பேரின்பத்தைத் தம் அடியார்களின் நெஞ்சுகளிலும் உணர்த்திவிடுகிறார்கள் அல்லவா ?

குறிஞ்சிக் காட்சி

இவ்வாறு நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் காணும் காட்சிகளைக் காட்டிலும், குறிஞ்சி நிலங்களில் காணும் கோயில் குளங்களின் காட்சிகள் மிக இனிமையாக இருக்கும். மலைச் சரிவின் அடிப்பகுதியில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் இயற்கைக் குளத்துத் தெளிநீர் அம்மலையின் கரும்பாறைகளில் சிறு திவலைகளாகப் படிந்து மேர்தி நுரைகளைக் கக்கிவரும் காட்சி எங்கும் காணலாம். திருப்பரங்குன்றத்துச் சரற்பொய்கை, திண்டுக்கல் பாறை அடியோரத்து நன்னீர் வாவி, நாமக்கல் சிங்கப்பெருமாள் தீர்த்தப்பொய்கை, சிவகிரி முருகன்காட்டு வளைகுளம், கழுகுமலை அடிவார நீள்குளம் இவைகளின் அழகுகளை வியவாதார் யாரே ? பாறைகளுக்கு அடுத்திருக்கும் அமைப்பைப் பெறுதிருந்தும் குன்றுகளுக்குச் சிறிது தொலைவிலிருக்கும் குளங்களின் காட்சிகளும் கண்கொள்ளாக் காட்சிகளேயாகும். திருக்கழுக்குன்றச் சங்கதீர்த்தம், திருத்தணி அடிவாரத் தெப்பக்குளம், சிவாய்த்து வாட்போக்கிப் பாறைக் குளம் இவைகளைக் கண்டோர், கோயிற்குளங்கள் மலைகளின் உறவால் அளவுகடந்த பெருமை அடைவதை நன்கு கண்டு மகிழலாம். இக்குளங்களால் அம்மலைகளுக்கு அருகில் உள்ள குடிகள் அடையும் நன்மைகளோ மிகப்பல. கிராமங்களின் அமைப்பும் குளங்களுக்கு ஏற்றாற்போல் பெருமை பெறுவதையும் காணலாம்.

ரு. பழக்கப் பண்பாடு

கிராமங்களிலே குடியிருப்பவர்கள் பெரும்பாலும் உழவுத் தொழிலிலே ஈடுபடுகிறவர்கள். அவ்வப்பருவங்களை அனுசரித்துத் தங்கள் வேலைகளைச் செய்வார்கள். பகல் முழுவதும் வயல்களில் நெற்றிவேர்வை விழ வேலை செய்வார்கள். மாலை நேரங்களில் வீடுவந்து சேர்வார்கள். இரவு முழுவதும் குடும்

பத்தாருடன் உறவாடிக் களித்து மீண்டும் காலையில் வேலைக்குச் செல்வார்கள். அவ்வாறு வேலைக்குச் செல்லும் முன்னர் ஊருக்கு வெளியிலே சென்று காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு குளக் கரைக்குச் செல்வார்கள். அப்போது விடிந்து கதிரவன் தோன்றுந்தறுவாயில் இருப்பான். காலையில் குளத்து நீர் ஊற்றுநீராகத் ததும்பி 'வெது வெது' என்றிருக்கும். அதில் படிந்து நீராடுவார்கள். சிலர் நீந்தியும் விளையாடுவார்கள். அது உடலுக்கு மிகவும் ஆரோக்கியமாக இருக்கும். பிறகு உடலை நன்றாகத் தேய்த்து உலர்ந்த உடைகளை உடுத்தித் திருநீறோ திருமண்ணோ அணிந்துகொண்டு கோயிலை வலம் செய்து கொண்டு தொழுதுவிட்டு வீடு செல்வார்கள். பிறகு சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டு, தம் வயல்களுக்குச் செல்வார்கள். இந்த முறையே நாளுக்குநாள் செய்யும் பழக்கம் ஆகும். இந்த முறைகள் தவறாது செய்து வருகையில் உடல் தூய்மை, உடற் பயிற்சி, மனதில் உற்சாகம், நெஞ்சில் அன்பு, வழக்கத்தினால் பொறுமை முதலான நற்குணங்கள் தாமாகவே தோன்றிவிடும். இந்த வகையில் கிராமங்களில் பழக்கத்தினாலேயே பண்பாடு ஏற்பட்டு மன உறுதி, அறிவு முதிர்ச்சி, அனுபவசீலம் இவைகள் விளைந்து மிளிர்ந்துவிடுகின்றன. நீராடுகையில் பல அன்பர்களும் கூடுவதினால் நட்பும், கூட்டுறவின் உணர்ச்சியும் ஏற்படுகின்றன. இந்த முறை இந்த நாளிலும் கிராமங்களில் போகாமல் இருப்பதே நாட்டிற்கு நன்மை பயப்பது ஆகும்.

சு. கலை உணர்ச்சி

ஆண்மக்களே அன்றிப் பெண்மக்களும் கோயில் குளங்களுக்குச் செல்லும் பழக்கம் கிராமங்களிலே உண்டு. சாதாரணமாகக் குடிநீர் எடுத்துவருவதற்குப் பெண்களே குளங்களுக்குச் செல்லுவது வழக்கம். அவர்கள் காலையில் எழுந்து குடத்தைக் கக்கத்தில் ஏந்திச்சென்று அதனை நன்றாகத் தேய்த்து நீர் மொண்டு வருவார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு உடற்பயிற்சி மிகுதியும் ஏற்படும். நகரப் பெண்டிர் அவ்வாறு செய்யாத வகையில் பலவீனத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள். பெண்கள் பலருடன் பழகித் தங்கள் அறிவை அதிகரித்துக்கொள்ள இடமுண்டு. இளங்காற்றில் உல்லாசமாகப் பேசிக்கொண்டு சென்றாலே மன அமைதி மிகவும் ஏற்படும். இல்லாமற்போனால் நகர மங்கையர்போலக் கூண்டில் அடைபட்ட கிளிகள்போலாகிப் பெருமூச்சுவிட்டு நோய்க்கு அடிமையாக வேண்டிவரும். மேலும், நீர்விளையாடும்போது தெளிநீர்த்திரைகளில் கைகளைக் குடைந்து ஆடுவதினால் இன்னிசையின் இன்பமும் துய்ப்பார்கள். அதனைக் கண்டன்றோ சம்பந்தப்பெருமான் அச்செயலைக்

குறித்து வியந்து வெகு இனிமையாகப் பாடுகிறார். பண்ணுக் கேற்ற சொல்லமைதியும் அப்பாசுரத்தில் இருக்கக் காணலாம்.

"மடையில் வாளை பாய மாதரார்
குடையும் பொய்கைக் கோலக் காவுளான்" (திருஞான)

என்ற புனிதப் பாசுரத்தில் காணும் இன்னிசை நீர்ஆடலுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருக்கிறதைக் காண்கிறோம் அன்றோ?

இவ்வாறு நீராடி ஆலயம் தொழுதுவிட்டு நன்னீர் ஏந்திக் கொண்டு செல்லும் மங்கையர்கள் தங்கள் வீட்டிலும் இன்னிசை, நல் உறவு, நல் ஒழுக்கம் முதலிய பண்புகளில் சிறந்திருப்பார்கள் எனலாம்.

௭. தற்காலக் கோலம்

தற்காலம் பலவிதங்களிலும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. நகரங்களில் கோயில்களும் குளங்களும் திருப்பணி செய்த செய்கைகளினால் அழிந்து செயற்கைக் காட்சிகளாக மாறி விட்டன. திரு அல்லிக்கேணியில் அல்லி இல்லை. பொன் தாமரைக்குளத்தில் தாமரை இல்லை. அவற்றிற்கு மாறாகப் பாசமும், நாற்றமுமே மிளிர்கின்றன. ஆனால் கிராமங்களில் அத்தனை சீர்கேடு வரவில்லை. நீர்வளம் மிகுந்திருக்கும் பொன்னி நாட்டில் கிராமங்களில் இன்றைக்கும் குளங்கள் தூய்மையாக இருக்கின்றன. ஆணும், பெண்ணும், அவைகளிலே நீராடுகிறார்கள். திருப்பணி செய்யப்பட்ட குளங்களில் மட்டும் நீர்ப்பூ மலரும் கொடிகள் மறைந்துபோய்ப் பாசப் புற்களும் குழித்தாமரைகளும் முளைத்துவிட்டன. குளிக்கப்போய்ச் சேறு பூசிக்கொள்ளும் நிலையும் சில இடங்களில் ஏற்படும் என்றால், நாட்டுப் போக்கு எவ்வாறு இருக்கிறது என்று அறியலாம்.

கிராமங்களிலே எளியவர்கள் மிகுதி. அவர்கள் வசிக்கும் இல்லங்களில் வேண்டிய நன்னீர் வசதிகள் கிடையா. வீடுகளிலும் இன்பம்தரக்கூடிய வீட்டு அமைப்பும் இல்லை. ஆகவே அப்படிப் பட்டவர்களுக்குக் கோயிலும் குளமும் அக்குறைகளை நிவர்த்தி செய்வன ஆகும். இவைகளே பொது இடங்கள் என்க. எல்லா மக்களும் அவைகளில் பழக உரிமை உண்டு. இன்னிசை, சிற்பம், ஆடல் முதலிய நற்கலைகளில் எளியவர்களும் தொடர்பு பெற்று வாழ்க்கையில் இன்பம் துய்ப்பார்கள். அவைகளை அறவே கெடுப்பது சரி அல்ல. ஆகவே, கோயில் குளங்களை நல்ல நிலைமையில் வைத்து, நம் பண்டைவழக்கங்களைப் போக்கடிக்காது அவைகளால் நன்மையும் பெருமையும் அடைவதே நாம் செய்யவேண்டிய கடமையாகும்.

முருகு

[செல்லூர்க்கிழார், செ. ரே. இராமசாமி பிள்ளை]

'முருகு' என்பது பண்டைக்காலந்தொட்டே வழங்கி வரும் ஓர் அரும்பெருஞ் சொல்லாகும். இம் முருகு என்னும் சொல், மணம் இளமை அழகு என்னும் பலபொருள் தருவதாகும். 'திருமுருகாற்றுப்படை' என்னும் சீரிய நூலில் இறைவன் திருவுருவத்தைக் குறிக்குங்கால், '**மணங்கமழ் தெய்வத்து இளநலம்**' (உ௯௦) என்று **மணமும் இளமையும் அழகும்** ஒருங்கே அமைந்த திருவுருவாக அந் நூலாசிரியராகிய நல்லிசைப்புலமை நக்கீரனாரால் நன்கு எடுத்து மொழியப்

இம் மணம் என்பதுதான் என்ன? அஃது என்றும் அழியாது ஒரே தன்மைத்தாய் இருக்கும் இயற்கை மலரில் தோன்றும் மணம், மலரும் பருவத்திலுள்ள பூவில் பொதிந்திருக்கும் இயற்கை நுண்பொருள். அப் பூ விண்டவுடன் அது காற்றுடன் கலந்து வெளிவந்துலாவுகின்றது. அப் புதுப் போது நாழிகை செல்லச்செல்ல அதன் செவ்விய நறுமணம் சிறிது சிறிதாக அகன்றுபோய் வேறொரு மணமாக மாறிக் காய்ந்து உலர்ந்து நிறந்திரிந்து போகின்றது. பின் அதன் வடிவமும் அழிந்து சிதைந்தொழிகின்றது. எனவே, இப் பூவில் தோன்றிய மணமும் இளமையும் அழகும் நிலையின்றி இருப்பதைக் காண்கின்றோமன்றோ?

இம் மணமும் அழகும் இளமையும் வெவ்வேறு வகை மணங்களாக அழகுகளாக இளமைகளாகப் பலப்பல மலர்கள் தோறும் மரம் செடி கொடி இலை மலை யாறு கடல் முதலிய எல்லாப் பொருட்களிலும் கலந்து வேறுபிரித் தறியாவண்ணம் இலங்கி மிளிர்வதை அறியலாம்.

மலர்களில எ

நிறங்கள ; எததனை எததனை அழகுகள ; எ;

வேறுபாடுகள்; வெண்ணிறம், செந்நிறம், பொன்னிறம், கருநிறம், பசுநிறம் எல்லாம் எங்கிருந்துவந்தன? முல்லையின் மணம் ஒன்று, அதன் அழகு வேறு ஒன்று; இருவாட்சியின் மணம் மற்றொன்று, அதன் அழகும் மற்றொன்று; சண்பகத்தின் தனி மணம் வேறொன்று, அதன் அழகும் வேறொன்று; குரவு கடம்பு வெட்சி மரவம் கோங்கு வேங்கை குடசம் தான்றி தோன்றி கொன்றை தாழை சந்தனம் குருக்கத்தி பாதிரி நாகம் தாமரை

அல்லி குவளை முதலிய பூக்களிலெல்லாம் பொருந்தியுள்ள அழகு மணம் இளமைத் தன்மையெல்லாம் வேறு வேறு இவைகட்கெல்லாம் இவை யாண்டிருந்து கிளைத்தன? இவை யெல்லாம் ஒரே தன்மைத்தாய் இருக்காத காரணம் யாது?

மயிலின் சாயலில்—அதன் தோகைகளில்—தங்கியிருக்கும் அழகு எத்தகைத்து? கண்ணையும் மனத்தையும் கவர்ந்து நெஞ்சை அள்ளி உள்ளுறைபோக்கும் உயர்ந்த அழகன்றோ? அன்னத்தின் தூவியில் மென்மையும் வெண்மையும் யாண்டிருந்து கிடைத்தன? கிளியின் மூக்கில் செம்மையும் இறகில் பசுமையும் இன்னும் பன்னிறமும் எவணின்றும் போந்தன? குயிலுக்குக் கருமையும் புள்ளிகளும் எங்கிருந்து வந்தன? கோழிக்குப் பளபளப்பான வால்மயிரும் தாடியும் கொண்டையும் எப்படி வளர்ந்தன? பாம்புக்குப் படம் எப்படிக் கிடைத்தது? நஞ்சு அவைகட்கு ஏன்? மானுக மருள்வதும், புலியாகக் குமுறுவதும், யானையாகப் பிளிறுவதும் ஏன்? இவைகளுக்குள்ள நட்பும் பகையும் அச்சமும் அஞ்சாமையும் யாண்டிருந்து வந்தன? ஒவ்வொன்றுக்கும் வெவ்வேறு குணங்கள் இருக்கின்றன என்னை?

‘மயிலே நீ ஏன் ஆடுகின்றாய்! குயிலே நீ ஏன் பாடுகின்றாய்! அன்னமே நீ ஏன் நடைபயில்கின்றாய்! கிளியே நீ ஏன் பேசுகின்றாய்! கோழியே நீ ஏன் கூவுகின்றாய்! பாம்பே நீ ஏன் சீறுகின்றாய்!’ என்று அவைகளை வினவின், அவை அதற்கு விடை தரா! அவைகளின் இயற்கையில் படிந்து நினைவை ஒருமுகப் படுத்தப் படுத்த அவை தம்மி[illegible]த்தினின்று தானே விடை கிடைக்கும்.

மாதர்களின் மங்கைப் பருவத்தின் மாண்பு கண்டு மயங்குவதேன்? இம் மாதரார்க்குத் தனிச் சிறப்பென்ன? ஏன் ஆண் வடிவம் இப்பெண்மை கண்டு மயங்குகின்றது? ஏன் ஆண் வடிவு கண்டு பெண்வடிவம் அலமருகின்றது? அவர்கள் குடரும் கொழுவும் குருதியும் என்பும் தொடரும் நரம்பொடு தோலும் இடையிடையே வைத்த தடியும் பெற்ற உடலினரன்றி வேறெத்திறத்தர்? இப் புன்புலால் யாக்கையை நச்சுவானேன்? மருட்சியா! என்றால், இல்லை! இல்லை! பருமை! பருமை! நுண்மையன்று! அவ்வுடலில் அடங்கிக்கிடக்கும் நுண்மை ஒன்றுளது! அதுவே பல்லில் வெண்மையும், இதழில் செம்மையும், முகத்தில் ஒளியும், கூந்தலில் மினுமினுப்போடுகூடிய கருமையும், அடக்கமும் ஆண்மையும் கொண்டு விளங்குவது. இதைக் கண்டால் யார்தான் மயங்காதார்? யார்தாம் முயங்காதார்?

மேகத்தின் குமுறலும் கடலின் அசைவும் மரங்களின் மாண்பும் குளிர்வும் கொழுமையும் வற்றி உலர்ந்த மனத்திற்கு இன்னீரன்றே? இவைகளே இன்னீர் உலகத்திற்கு இன்னுயிர் யாம் என்றுணர்த்தும் இயற்கையன்றே?

" திங்கள் மதிமுகத்த சேலும் பவளமும்
சிலையும் முத்தும்
கொங்குண் குழலாள்மெல் ஆகத்த கோங்கரும்பும்
கொழிப்பில் பொன்னும்
அங்கை குழியா அரக்கீத்த செந்தளிர்நெய்
தோய்த்த போலும்
மங்கை மலரடியும் தாமரையே" (சீவகசிந்: ௯௪௩)

என இருந்த மெல்லியலார்தம் நல்வனப்பு நாட் செல்லச் செல்லக் கரைந்து போகின்றது. அவ் அழகு—இளமை—யாண்டுற்றன கொல்லோ! அவர் கோல் காலாகக்கொண்டு நடப்பது ஏனோ? போன இளமை—அழகு—ஏன்! மீண்டு வருவதில்லை? பகைமையா! விளையாட்டா? இதை உற்று உற்று நினைந்து நினைந்து கண்ட தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் என்னும் பழங் காலத் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர்,

" இனிநினைந்து இரக்கம் ஆகின்று திணிமணல்
செய்வுறு பாவைக்குக் கொய்பூத் தைஇத்
தண்கயம் ஆடும் மகளிரொடு கைபிணைந்து
தழுவுவழித் தழீஇத் தூங்குவழித் தூங்கி
மறைஎனல் அறியா மாயம்இல் ஆயமொடு
உயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்து
நீர்நணிப் படுகோ டேறிச் சீர்மிகக்
கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர
நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து
குளித்து மணல்கொண்ட கல்லா இளமை
அளிதோ தானே யாண்டுண்டு கொல்லோ
தொடித்தலை விழுத்தண்டு ஊன்றி நடுக்குற்று
இருமிடை மிடைந்த சிலசொல்
பெருமூ தாளரேம் ஆகிய எமக்கே." (புறம்: ௨௪௩.)

என, இளமைச் செவ்வியைத்—தாம் இளைஞராய் இருந்த காலத்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை நினைந்து 'அளிதோ தானே யாண்டுண்டு கொல்லோ' என்று வருந்துகின்றார்.

இவ் இளமைக் காலத்தில் எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் நமக்கு இன்பக் காட்சியளிக்கின்றன. இளங் குழந்தை இளங்காளை இளம்பறவை இளம்பயிர் இளஞ்செடி இளந்தளிர் இளங்கொடி இளம்பிஞ்சு இளங்காய் இளந்தென்றல் இளம்பருவமென்று காண்பன எல்லாம் எவ்வளவு சிறந்ததாய்—எவ்வளவு அழகிய தாய்—பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டாததாய்—கண்ணையும்

கருத்தையும் கவர்ந்து நிற்கின்றன. ஆ! இளமைக் காட்சிதான் என்னே! என்னே!

இந்த மணமெல்லாம் — இந்த அழகெல்லாம் — இந்த இளமையெல்லாம் ஒருங்கே தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள பொருள் ஒன்றுள்ளது. அதைப் பழந்தமிழர், முருகு! முருகு! என அழைத்தனர்; மகிழ்ந்தனர்; அதன் உள்ளொளியில் மூழ்கினர்.

அம் முருகு: இளமை, அழகு, மணம் என்னும் இவைகள் வெயிலிற் புலர்வதில்லை: வேனிலில் திரிவதில்லை; பனியில் பாறுவதில்லை; மழையில் மாறுவதில்லை; அது வாடாது; வதங்காது; தேம்பாது; தியங்காது; என்றும் புலராது; யாணர்நாள் செல்லுகினும் நின்றலர்ந்து தேன் பிலிற்றும் நீர்மையுடையது. அது கட்புலனாற் காணவொண்ணாதது; செவித்துளையிற் சேராதது; நாவால் நாடாதது; மூக்குத் துளையை முட்டாதது; கைக்கும் எட்டா மெய்யுடையது. மனநிலையையும் கடந்துநிற்கும் வான் மணம்—அழகு—இளமை. அது மனவொருமைக் காட்சியில் வந்து தோன்றுவது. இயற்கையில் தலைக்கூடும் அன்பர்க்கே அதை நுகரமுடியும். அது கட்டுக்கு அடங்காதது! காலவெல்லையைக் கடந்து நிற்பது! அது காலாய் நீராய்க் கனலாய் மண்ணாய் வானாய் மலர்வது. இப் பெரும்பொருளினின்றே வெவ்வேறு வகை மணங்களாக அழகுகளாக இளமைகளாக இலங்குவதைக் காணலாம்.

இம் முருகை யாழிடைப் பிறவா இசை யென்பேன்! மலரிடைப் பிறவா மணமென்பேன்! பூவிடைத் தோன்றாத் தேனென்பேன்! இம் முருகு யாண்டும் பரந்து உலகைக் காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி வருகின்றதன்றோ? இவை முருகு ஒன்றிலிருந்தே இயங்குகின்றன. அதனால் நாம் ஆட்டுவிக்கப் பெறுகின்றோம். அஃதொன்றால் இயக்கப்பெறா விட்டால் நாம் கட்டையாய்—மண்ணாய்—கல்லாய் அசைவற்று இயங்காப் பொருளாய்க் கிடக்கின்றோம். அது என்றும் செவ்விமாறாச் சேயாயிருந்து அருள் தருகின்றதன்றோ?

அதை ஒருகால் 'முருகெ'ன்பேன்! ஒருகால் 'இயவுள்' என்பேன்! ஒருகால் 'கடவுள்' என்பேன்! ஒருகால் 'அன்பெ'ன் பேன்! ஒருகால் 'அருள்' என்பேன்! அது, மறைமொழிகளாலும், அல்லை ஈதல்லை ஈதென அன்மைச் சொல்லினால் துதித்து இளைக்கும் சொன்னலங்கடந்த தூய 'வான்பொரு'ளென்பேன்! என்ன கூறினும் அன்ன தன்மைத்தாய் நிற்கும். அதுவே, முருகு, முருகு, முருகு என்னும் முதற்பொருள் ஆகும். இம் முதலைக்

கூறிக்கூறி விழைவுகூரக்கூரக் குழுறிக் குமுறி இன்பங் கொட்டு கின்றது, என் குளிர் மனம்!

இம் முருகே! முருகனாய்—வெளியாய்—செவ்வானாய் ஞாயிறாய்—திங்களாய்—நாண்மீனாய்த் திரிதந்தான்! இவ் வுருவங்கள் மக்கள் மனத்தை ஈர்த்து ஈர்த்து என்னையும் உருக்கின. இவ் இயற்கைக்கு உருவங் கற்பித்தனர். இயற்கைப் பொருள்களில் பல்வகைய உருவுங் கண்டு கண்டு அவ் வுருவைக் கல்லில் செதுக்கினர்! துணியில் எழுதினர்! அவைகளை மனத்திரையில் வைத்து வைத்து மகிழ்வுறத் தீட்டி மகிழ்ந்தனர்! தொழுதனர்! விழவு எடுத்தனர்! கதை கண்டனர்! புராணம் புகன்றனர்!

"சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயின்பட நிறீஇ
ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்
ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தைஇய வெறியயர் களனும்
காடும் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறும் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை நிலையினும்."

(திருமுருகு: உகஅ - உக)

இம் முருகன் திருவுருவை வைத்துக் கொட்டி முழக்கிக் கூத்தாட்டெடுத்து, வழிபாடு செய்து மலைமீது வைத்து வணங்கினர். இக்காட்சியைச் "சேயோன் மேய மைவரை உலகம்" (பொருள். ரு) மென்று தொல்காப்பியனாரும் விரித்துரைத்தார். திணை பால் கடந்த செம் முருகை ஒருமை ஆண்பாற்படுத்தி,

'அருவமும் உருவ மாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி ஆகிக்
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள்பன் னிரண்டும் கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய"

(கந்தபு. திரு அவ: ௯௨)

எனப் போற்றி வருவாராயினர். அதுவே முருகன் வழிபாடாய்—மலைத் தெய்வமாய்—தமிழ்நாட்டுக் கடவுளாய் நின்று நிலவி என்றும் எங்கும் உலவி வரலாயிற்று.

இம் முருகு: இளமை மணம் அழகு! வளர்க! வளர்க! தழைக்க! தழைக்க!

அம் முருகால் உலகிற்கு மழைத்தொழில் உதவ! மாதிரம் கொழுக்க! தொடுப்பின் ஆயிரம் வித்தியது விளைய! நிலனும் மரனும் பயன் எதிர்பு நந்த! நோயிகந்து நோக்கு விளங்குக! வாழ்க! வாழ்க! உலகெல்லாம் வாழ்க!

கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பு

[தமிழாசிரியர், சுந்தரகுமரன், புதுவை]

மக்களால் விரும்பப்படுவது இன்பமே. இன்பங்கள் உலகத்துப் பலவுள்ளன. அவற்றுள் தலைசிறந்தது காம இன்பமே. இதனன்றே போசராசனும் 'சுவை பல என்று கூறுவார் கூறுக; யாங் கூறுவது இன்பச்சுவை ஒன்றனையுமே' எனக் காம இன்பத்தை மிகுத்துக்கூறக் காரணம் என்னெனநோக்குவாம்.

மக்கள் இன்பம் துய்க்க இறைவனால் உண்டாக்கப்பட்ட வாயில்கள் ஐந்து. அவை முறையே மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பனவாம். அவற்றுள், மெய்யினால் ஊற்றின்பமும், வாயினால் சுவை இன்பமும், கண்ணினால் காட்சி இன்பமும், மூக்கினால் நாற்ற இன்பமும், செவியினால் ஓசை யின்பமும் மக்கள் துய்க்கின்றனர். துய்க்கப்படு பொருள்கள் யாவும் மென்மையுடையனவாக இருத்தல்வேண்டும். இன்றேல் இன்பம் உண்டாகாது.

"சேந்தொத் தலர்ந்த செழுந்தா மரையன்ன வாட்கண்
பூந்தொத் தலர்ந்த பசும்பொற் கொடியன்ன பொற்பின்
ஏந்தொத் தலர்ந்த முலையின் னமிர்தன்ன சாயல்
வேந்தற் கமுதாய் விளையாடு தற்கேது வாமே." (சீவ. ப. 8)

என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளில் குறிக்கப்பட்ட அமிர்தன்ன சாயல் என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், அமிர்தம் கட்கினிதாகிய மென்மையும், தன்னை நுகர்ந்தார் பிறிது நுகராமற் றடுக்கும் மென்மையும் உடைமையின் அமிர்தன்ன சாயல் என்றார் என்று கூறிச் "சாயன் மென்மை (தொல். உரி. 27) என்று பொதுப்படச் சூத்திரம் செய்தது ஐம்பொறியானும் நுகரும் மென்மையெல்லாம் அடங்குதற்கு, 'மயிலன்ன சாயல்' (ஏலா. 28) 'சாயன் மார்பு' (கலி. 65) என ஒளிக்கும் ஊற்றிற்கும் வந்தன. பிறவும் காண்க" என மேலும் கூறுவனவற்றானறிக.

இத்தகைய ஐம்பொறிகளானும் நுகரப்படும் மென்மையவாய ஐந்து பொருள்களும் ஒண்டொடியார்பால் உள. அவற்றை ஒருகாலத்தே ஒருசேர நுகர்தலானன்றே காம இன்பம் சிறந்ததாயிற்று. இதனை,

"கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே யுள." (திருக்குறள், 1101)

எனத் திருவள்ளுவர் கூறுவதனான் அறிக. அற்றேல், அஃதாக. ஒண்டொடியார் அவ்வைந்தின்பமும் ஆடவர்பால் ஒருசேர

எய்துதலுண்டோ? இன்றாயின், அவர்கட்குக் காம இன்பம் சிறவாதால் எனின் கூறுதும்: பெண்டிரும் ஆடவர்பால் ஒருசேர ஐம்பொறிகளானும் இன்பம் துய்த்தல் உண்டென்றே கொள்ள இடனுண்டு. அதனைக் கீழ்க் கூறுவதனான் அறிக.

“இதுமற் றெவனோ தோழி முதுநீர்
புணரி திளைக்கும் புள்ளிமிழ் கானல்
இணரவிழ் புன்னை எக்கர் நீழல்
புணர்குறி வாய்த்த ஞான்றைக் கொண்கன்
கண்டன மன்னெங் கண்ணே அவன்சொற்
கேட்டன மன்னெஞ் செவியே மற்றவன்
மணப்பின் மாணலம் எய்தித்
தணப்பின் நெகிழ்பஎன் தடமென் தோளே” (குறுந். 299)

என்னும் இக் குறுந்தொகைப் பாட்டு, தலைவன் களவொழுக்கில் பெருவிருப்பினனாய் மணஞ்செய்துகோடலைக் கருதாது சிறைப்புறத்து வந்துநின்றபோது தலைவி, தலைவனுக்கு வரைதல் வேண்டும் என்னும் குறிப்பு வெளிப்படத் தோழிக்குச் சொல்லுவாள்போன்று சொல்லியது. இப்பாட்டின் பொருள் வருமாறு:

தோழி! நிலத்திற்குப் பழையதாகிய கடலின் அலைகள் அளாவுகின்ற பறவைகள் ஒலிக்கின்ற கடற்கரைச் சோலையில் உள்ள பூங்கொத்துக்கள் மலர்ந்த புன்னை வளர்ந்த மேட்டிலுள்ள நீழலில் புணர்குறியைப்பெற்ற ஞான்று எம் கண்கள் தலைவனைப் பார்த்தன; எம் காதுகள் அவன் சொற் கேட்டன; என் பரந்த மெல்லிய தோள்கள் அவன் என்னை மணந்தால் மாட்சிமைப் பட்ட அழகைப்பெற்று அவன் பிரிந்தால் சோருவன இது என்ன வியப்பு! என்பதாம்.

இதனால் கண், செவி, மெய் மூன்றினானும் தலைவி தலைவன் மாட்டு ஒருசேர இன்பந் துய்த்தனள் என்பது போதரும். ஒழிந்த நாவும் மூக்கும் இன்பந் துய்த்தமையைக் கூறச் சோர்வுற்றனள் எனக் கொள்க. சோர்வுற்றவாறென்னையெனிற் கூறுதும்:

தலைவன் களவொழுக்கம் நீங்கித் தன்னை வரைந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற நினைவோடிருந்தனள் தலைவி. எனவே, தலைவி கலக்கமுடையவளாய் இருந்தனள் என்பது ஒருதலை. ஆயினும் இன்பம் துய்த்த பொறிகளைக் கூறத் தொடங்கி இன்பம் துய்த்தும் தனக்கு ஊறு செய்யாத கண், செவி இரண்டையும் கூறும் பொழுது கிளர்ந்த உள்ளத்தினளாயிருந்து, பின்னர் இன்பம் துய்த்துத் தனக்கு ஊறு செய்யும் தோளைக் கூறும்பொழுது கூம்பிய உள்ளத்தினளாய்விட்டனள். அதனான் சோர்வுற்றனள் என்க. அக் காரணத்தானே மற்றை இரண்டு பொறிகளும்

துய்த்த இன்பத்தைக் கூற இயலாது விட்டனள். கண், செவி இவற்றைக் கூறுங்கால் கிளர்ந்த உள்ளத்தினளாய் இருந்தனள் என்பதை எம் கண், எம் செவி எனத் தன்னைத் தன்மைப்பன்மையாற் கூறியதும், தோளைக் கூறும்வழிக் குவிந்த உள்ளத்தினளாய் இருந்தனள் என்பதை என் தோள் எனத் தன்னைத் தன்மை யொருமையாற் கூறியதும் வலியுறுத்தும். எனவே சோர்வின்றி இருந்திருப்பாளாயின் ஒருகாலத்தே ஒருசேர ஐம்பொறிகளும் இன்பம் துய்த்தமையைக் கூறியிருப்பள் என்பது புலனாகும்.

> "கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்
> ஒண்டொடி கண்ணே யுள." (திருக்குறள், 1101)

எனத் தலைவன் கூறியதும் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தபின்றை மகிழ்ச்சியில் இருந்தபொழுது என்பது நினைவுகூர்தற்பாலது.

ஆயின், ஆசிரியர் பரிமேலழகர் "ஒண்டொடி கண்ணேயுள," என்பதிலுள்ள தேற்றேகாரம் வேறிடத்தின்மை விளக்கி நின்றது எனக் கூறினால் எனின், தலைவன், தலைவிமாட்டுத் தனக்குள்ள அன்பின் பெருக்கை அவள் உள்ளம் உவக்குமாறு கூறினான் என்பதை விளக்க அங்ஙனம் கூறினார் எனக் கொள்க. ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கருத்து இஃதே என்பதைக் காமத்துப் பாலின் தொடக்கத்தில் இன்பம் என்பது, ஒருகாலத்தே ஒருவன் ஒருத்தியின் ஐம்புலனும் நுகர்தற் சிறப்புடைத்தாய காம இன்பத்தினை என்னாது, ஒருகாலத்து ஒரு பொருளான் ஐம்புலனும் நுகர்தற் சிறப்புடைத்தாய காம இன்பத்தினை எனப் பொதுப் படக் கூறுவதனால் நன்கறியலாகும்.

ஐம்பொறிகளானும் நுகரப்படும் பொருள் யாவும் மென்மையுடையனவாக இருக்கவேண்டும் என்பது முன்னர்க் கொள்ளப் பட்டதன்றோ? ஆகவே, வன்மையுடைய ஆடவர்பால் உள்ள புலன்கள் மென்மையுடையனவாய்ப் பெண்டிர்க்கு இன்பந் தரத் தக்கனவோ எனின் கூறுதும்: மென்மைத் தன்மையுடைய மகளிரோடு கலந்தவழி ஆடவரும் தம் வன்மையிழந்து மென்மையுடையவராவர். ஆகவே, அவர்பால் உள்ள புலன்களும் மகளிர்க்கு மெல்லியனவாய் இன்பம் தருவனவேயாம் என்க. இதனைக் காஞ்சிபுராணத்துத் தழுவக்குழைந்த படலத்தானும் இறைவனைத் 'தளிரியற்குக் குழைந்தவன்' என அறிஞர் கூறுவதனானும் வேறு பலவற்றானும் நன்கு அறியலாகும்.

இத்தகைய இன்பம் துய்த்தற்குரிய தலைவன் தலைவியர்கட்குள் உண்டாகும் அன்பே காதல் எனப்படும். காதல் என்னும் சொல் பெரும்பான்மையும் தலைவன் தலைவி இவர்க்குள் உண்டாகும் அன்பையே குறிக்கும். அது காதலன் காதலி என்

பதனானும், "காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்டதே இன்பம்," என்று ஔவையார் கூறுவதனானும், திருக்குறள் காமத்துப்பாலில், தலைவன் தலைவி இவர்கள் அன்பின் மிகுதியைக் குறிக்கும் அதிகாரத்திற்குக் 'காதற் சிறப்புரைத்தல்' எனத் திருவள்ளுவர் பெயர் ஈந்தமையானும் அறியலாகும். எனவே, காதலில்லார்க்கு இவ்வுலக இன்பம் இல்லையென்பது தேற்றம்.

இனிக், கண்ணுதலைத் தொழும அனபைபபறறிக கூறுவாம.

மக்களால் எய்துதற்குரிய இன்பம் அழியக்கூடியதும் அழியாததும் என இருவகைப்படும். முற்கூறிய காதலால் உளதாகிய இன்பம் அழியக்கூடியதாம். அதனைச் சிற்றின்பம் எனவும் ஆன்றோர் கூறுவர். துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய பிறவி நீங்கப்பெற்று, இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து துய்க்கும் இன்பமே அழியாததாகும். இதனை ஆன்றோர் பேரின்பம் எனவும் கூறுவர். இவ்வின்பத்தை யடைவதே மக்கட் பிறவியின் பயனுமாகும்.

> "வீடொழியப் பேறில்லை என்றென்று வேதங்கள்
> நாடியறை யும்பொருளை ஞானகுரு—நாடுமருட்
> கண்ணாலே சொன்ன கருணைப்பிரான் றனையான்
> எண்ணாதே உண்டிருப்ப தேன்."

என்பதனா னறிக.

இவ்வீட்டின்பத்தை அடைய இறைவனை வழிபடுதற்குரிய அன்பே கண்ணுதலைத்தொழும் அன்பாகும்.

கண்ணுதலைத் தொழுமாறெவ்வாறெனின்? அதனை,

> "நிலைபெறுமா றெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
> நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
> புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
> பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
> தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
> சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
> அலைபுனல்சேர் செஞ்சடைஎம் ஆதீ யென்றும்
> ஆரூரா என்றென்றே அலறா நில்லே." (ஆளுடைய அரசு, 3)

என்னும் இதனான் அறிக.

இக்கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பு என்றும் மக்கள் உள்ளத்தில் நிலைத்திருத்தல்வேண்டும். திருமூலரும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பை எப்பொழுதும் கொண்டிருந்தனர் என்பதை,

" பொன்னைக் கடந்திலங் கும்புலித் தோலினன்
மின்னிக் கிடந்து மிளிரும் இளம்பிறை
துன்னிக் கிடந்த சுடுபொடி யாடிக்குப்
பின்னிக் கிடந்ததென் பேரன்பு தானே." (திருமந். 270)

என்னும் இதனான் அறிக.

எனவே, காதலில்லார்க்கு இவ்வுலக இன்பமும், கண்ணுதலைத்தொழும் அன்பில்லார்க்கு வீட்டின்பமும் இல்லையென்பது தெளிவு.

ஆயின், வீட்டின்பம் விழைவோர் காதலை யொழித்துக் கண்ணுதலைத்தொழும் அன்பையே கைக்கொள்ளவேண்டும் போலும் எனின் அற்றன்று. கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பிற்கு ஊறுநேராவழிக் காதலும் கொள்ளுதற்குரித்தேயாம். அற்றேல், காதலும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பும் உடையராக வாழ்தலுங் கூடுங்கொல் எனின், கூடும் என்க. அதனைக் கீழ்வருவன வற்றா னறிக.

சுந்தரர், காதலும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பும் ஒருசேர அமையப்பெற்று வாழ்ந்தவர். அஃது அவர் வரலாற்றை உற்று நோக்குவார்க்குப் புலனும். அன்றியும், அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய,

" பண்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும்
பற்றாய பெருமானே " (ஆரூருடைய நம்பி, கக)

என்னும் சொற்றொடரே சான்று பகராதோ? நிற்க.

அருங்கவி வாதவூராகிய மாணிக்கவாசகர் திருக்கோவையாரில்,

" ஈசற்கு யான்வைத்த அன்பின் அகன்றுஅவன் வாங்கியஎன்
பாசத்திற் காரென் றவன்தில்லை யின்ஒளி போன்றவன்றோள்
பூசத் திருநீ றெனவெளுத் தாங்கவன் பூங்கழல்யாம்
பேசத் திருவார்த்தை யிற்பெரு நீளம் பெருங்கண்களே."
(திருக்கோவையார், 109)

எனக் கூறிய செய்யுளுள் காதலும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பும் கலந்து செல்லுதலைக் கண்டின்புறுக.

அற்றேல், அஃதாக இம்மையின்பமாகிய காம இன்பம் துய்த்த பின்னர் வீட்டின்பத்திற்கு முயல்வாம் எனின், அது தவறு; என்னை? இவ்வுடல் இத்துணைநாட்கள் நிலைத்திருக்கும் என்பது கூறவியாலது ஆகலான். பரிமேலழகரும்,

" நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை
மேற்சென்று செய்யப் படும் " (திருக்குறள், 335)

என்ற திருக்குறளில் அதுதான் (மரணவேதனை) இன்னபொழுது வரும் என்பது இன்மையின், மேற்சென்று என்றுங் கூறினார்

எனக் கூறுவதனால் அறிக. ஆகவே, கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பைப் பின்னர்க்கொள்வாம் எனல் தவறே.

காதலையும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பையும் உடையராய் வாழும் காலத்தும் காதலினும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பே மிக்குடையராக வாழவேண்டும். இங்ஙனம் வாழ்வாரே மக்களுள் மக்கள் எனப்படுவாராய் இறைவனுக்கு அணுக்கத் தொண்டராய்த் தெய்வப்புலவர்களால் புகழப்படுவர். இதனைப் பின்வருவனவற்றானறிக.

திருவாரூரில் சுந்தரமூர்த்திகள் ஓர்நாள் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை வழிபட்டுத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார். அதே சமயத்தில் உருத்திரகணிகையர் மரபில்வந்து தோன்றிய பரவையார் என்னும் அம்மையாரும் கண்ணுதலைத் தொழ ஆலயத்திற்குச் சென்றனர். திருக்கைலையில் தமக்குள் காதலித்த தொடர்பால் ஈண்டும் காதலித்தனர். அது,

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ அறியேனென்று அதிசயித்தார்”

எனச் சுந்தரர் பரவையாரை நோக்கிக் கூறுதலானும்,

“முன்னேவந் தெதிர்தோன்றும் முருகனோ பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ தார்மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல் மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ
என்னேஎன் மனந்திரிந்த இவன்யாரோ எனநினைந்தார்.”

எனப் பரவையார் சுந்தரரை நோக்கிக் கூறுதலானும் அறியப்படும்.

இவற்றுள்ளும், “சிவனருளோ?” என்பதும், “மின்னேர் செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள் பெற்றுடையவனோ” என்பதும் காதலினும் கண்ணுதலைத்தொழும் அன்பு கலந்திருந்தமையைத் தெரிக்கும். நிற்க,

கண்ணுதத் தொழவந்த அம்மையார் அங்கேயே நின்று விட்டனரா? இல்லை. அவரிடத்திருந்த கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பானது அவரை ஆண்டு நிறுத்தாது “தன் கைக்கொண்டு” திருக்கோயிலுள் செல்லுமாறு செய்தது. இதனைத் தெய்வப் புலமை சேக்கிழார் பெருமானார்,

“அண்ணலவன் றன்மருங்கே அளவிறந்த காதலினால்
உண்ணிறையுங் குணநான்கும் ஒருபுடைசாய்ந் தனவெனினும்
வண்ணமலர்க் கருங்கூந்தல் மடக்கொடியை வலிதாக்கிக்
கண்ணுதலைத் தொழும்அன்பே கைக்கொண்டு செலவுய்ப்ப.”

என நயம்படக் கூறுமாற்றானறிக.

இப்பாட்டின் பொருள் வருமாறு: பெருமை பொருந்திய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இடத்தில் அளவிலாத வேட்கை மிகுதியால் தனதுள்ளத்திலே நிறைந்த நாணம் முதலிய நான்கு குணங்களும் ஒருபுறத்தே தடையின்றி விலகினவாயினும், நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானைத் தொழுதற்குக் காரணமாகிய அன்பே அழகிய மலர்மாலையைத் தரித்த கரிய கூந்தலையுடைய பரவையாரை அவ்வேட்கையினின்றும் நீக்கித் தன்வசமாக்கித் திருக்கோயிலுக்குப் போகும்படி செய்தது என்பதாம்.

எனவே, காதலும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பும் உடையராய காலத்தும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பே மிக்குடையராகவேண்டும் என்பது துணிவு இத்தன்மையுடையார் வேறு பலரும் உளராலோவெனின், உளர் என்க. அவராவார்: திருநீலகண்டர் முதலியோர்.

திருநீலகண்டர் காதலில் எளியராய் இருந்து ஓர்நாள் ஒரு பரத்தையை அணைந்து நண்ண, அதனை யுணர்ந்த அவர்தம் மனைவியார் எம்மைத் தீண்டுவீராயின் 'திருநீலகண்டம் ஆணை' யெனக் கூற, நாயனார் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பிற்கு ஊறு வருதல் நோக்கி, 'மற்றை மாதரார்தமையும் என்றன் மனத்தினும் தீண்டேன்' எனக் காதலை வெறுத்துக் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பையே கைக்கொண்டார். கூர்ந்து நோக்கின், அவர் மனைவியார்க்கும் கண்ணுதலைத் தொழுதல் முதலிய நல்லொழுக்கத்திற்கு ஊறு வருமாயின், காதலைக் கடக்கும் ஆண்மை இருந்தமை புலனாம். கழற்சிங்கர் முதலியோரிடத்தும் இதனைக் கண்டறியலாம்.

அற்றேல் அஃதாக, சுந்தரர்க்குக் காதலினும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பு விஞ்சி இருந்ததில்லையோவெனின், இருந்தது. அதனை,

> "செல்வநல் லொற்றி யூரன் செய்யசங் கிலியா லார்த்து
> மல்லலம் பரவை தன்கண் மாழ்குற அமிழ்த்து மேனும்
> அல்லுநன் பகலு நீங்கா தவன்மகிழ் அடியில் எய்தி
> நல்லஇன் படைந் திருப்பன் நம்பியா ரூரன் தானே."

என்று சிவப்பிரகாசர், காதலினும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பையே மிக்குடையராய் அதனான் வரும் இன்பத்தையே துய்த்திருந்தனர் எனச் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் அமையக் கூறியதனான் அறிக. அன்றியும், கண்ணுதலார் கைலைக்கு வருமாறு சுந்தரர்க்குக் கட்டளை அனுப்ப, அதனை யேற்று, அடிகளார் திருக்கைலைக்குச் செல்லும்போது, தாம் நினைத்தது பரவையாரையா? அல்லது சங்கிலியாரையா? இவ

ருள் இருவரையும் அன்று; தாம நினைந்தது கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பு நிறைந்த சேரமான் பெருமாளையே அன்றோ? சங்கிலியாரை மணம்புரியக் கருதிய அடிகளார் ஒற்றியூர்த் தியாகேசரை 'நீர் மகிழின்கீழ்ப் போய்த் தங்கியிரும். நான் சங்கிலியாருக்கு உன்னைவிட்டுப் பிரியேன் என்று ஆலயத்திற் சூளுறப்போகின்றேன்' என்று வேண்டிக்கொண்டது எதற்கு? இறைவர் முன்னர்ச் சூளுற்றால் பின்னர்ப் பிரியாதிருத்தல் வேண்டும். அதனால் பலவிடங்களிலும் சென்று இறைவை வழிபடல் இயலாது என்ற இக்காரணத்தினாலன்றோ? ஆகவே, சுந்தரர்க்குக் காதலினும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பு மிக்கிருந்ததென்பது ஒருதலை. காதலின்பம் துய்க்கும் கருத்துற்ற சுந்தரரைக் கைலையினின்றும் போய்ப் பூவுலகில் பிறக்குமாறு இறைவன் கட்டளையிட்டபொழுது யான் செல்லேன் என அடிகளார் கூறியது உலகில் வந்தவுடன் இறையை மறக்க நேருங்கொல் என்னும் அச்சமே யன்றோ? இதனானும் சுந்தரர்க்குக் காதலினும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பு மிக்கிருந்ததென்பது அறியப்படும்.

இத்துணையும் கூறியவாற்றானே காதல் இன்னதென்பதும், கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பு இன்னதென்பதும் இவ்விரண்டும் மக்கள் உடையராகல்வேண்டும் என்பதும், அவ்வாறு உடையராயகாலத்தும் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பை மிகுதியுமுடையராகல்வேண்டும் என்பதும், கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பிற்கு ஊறு உளதாயவிடத்துக் காதலை விடுத்துக் கண்ணுதலைத் தொழும் அன்பையே கைக்கொள்ளல்வேண்டும் என்பதும் விளக்கப்பட்டன.

வாழ்க்கைப் பயன்

"எடுத்தபொற் பாதமுங் காணப்பெற்றால், மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதேயிந்த மாநிலத்தே" என்னும் ஆளுடைய அரசின் திருப்பாட்டின்படி பெறுதற்கரிய மக்கட் பிறப்புச் செந்தமிழும் சிவனெறியும் சேர்ந்தியலும் இத் தென்னாட்டின்கண் பெறுவதே சாலச் சிறந்தது. அம்மட்டோ அப் பிறப்பினை எய்துமுயிர்கட்கு அகத்தும் புறத்தும் உருக்கொளிருக்கையும் உறையுளும் அமைத்துக் கொடுக்கக் கருவியாகக் குடும்ப வாழ்க்கை வாழ்வதும் பெரும் பேறேயாம். இவ்வுண்மை,

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த மக்கட்பேறல்ல பிற" என்னும் தமிழ்மறை, கூக-ஆம் திருப்பாட்டான் வலியுறுதல் காண்க. குடும்ப வாழ்க்கையின் பயன் "எண்குணத்தான் தாளை வணங்குதல்" என்க.

—இனியன்.

செந்தமிழ்ச் செல்வி !

[புலவர் 'அரசு']

செந்தமிழ்ச் செல்வி, நந்தம் ஆக்க
நலந்திக ழணங்கு, புலம்பெறும் அரிவை,
புலமைபெற் றோரும் வளமையுற் றோரும்
அணிபல அணிந்து பணிபல புரிந்து
காதல் வளர ஆதல் அறிந்தே
இருபதும் நான்கும் மருவிய ஆண்டுகள்
வளர்த்தனர் ! வளர்ந்தாள் ! வளம்பல நிரம்பினள் !
பைந்தமிழ்க் கவிதையும் சிந்தை விருந்தாம்
ஆய்வுசெய் உரையும் வாய்மைசெய் துறையும்
நகைமகிழ்ச் சுவையும் வகைபெறப் பெற்றாள் !
இதுவரை நந்தம் முதுதமிழ் நாட்டினர்
இளந்தமிழ்ச் செல்வியின் வளந்தரும் உரையால்
உள்ளங் களித்தனர் ! தெள்ளந் துறைப்புனல்
நீந்தினர் ! மடமை தேய்ந்திட மாந்தினர் !
இனியும்,
ஆக்கம் விரும்பும் மீக்கொளுஞ் செல்வர்
உழைப்போர் உழைப்பின் உறுநலன் அறிந்து
தழைத்திடத் தமர்போல் விழைப்புறப் போற்றவும்,
வேளாண் மையெனுந் தாளாண் மையினர்
எளியருக் கிரங்கிக் களிதருங் கள்ள
எண்ணம் விடுத்து நண்ணுறும் உணவைப்
பதுக்கல் விடுத்து மிதக்க ஈந்திடவும்,
கள்ள வணிகமாங் கொள்ளையன் நமது
கொடைத்தமிழ் நாட்டி னிடைத்திடங் கொளாமல்
காலெடுத் தோடவும் மாலெடுத் தணியுந்
தலைவர்கள் தந்நலப் புலைமையை விடுத்து
நாட்டுப் பணியில் நாட்டங் கொளவும்,
எளியரின் செந்நீர்த் துளியினால் தமது
செல்வம் ஓம்பும் பல்வகைக் கொடியரும்
வஞ்சம் ஒழிந்து நெஞ்சந் தெளிந்து
தஞ்சம் நாடெனத் தகவுபெற் றிடவும்
புலவரின் புலமை விலைபெறும் இழிவு
நீங்கவும் புலவர் ஓங்கவும் இவைபோல்
பல்வகை நலனும் நல்கிட நமது
செந்தமிழ்ச் செல்வியின் சேவை சிறக்க
அறிவுசால் மக்களைப் பெற்று
நெறிபல மேம்பட நீடுவா ழியவே.

தரும சங்கடம்

[வித்துவான், ஆ. சிவலிங்கனுர், மயிலம்]

"நாம் யாருக்கென்று பரிந்து பேசுவது? இவரும் வேண்டியவரே; அவரும் வேண்டியவரே; நியாயம் இருப்ப தால் இவர்பக்கம் பேசலாம் என்றுலோ, அவருக்கு வருத்தம் வரும்; அவர்பக்கம் பேசுவோம் என்றுலோ இவருக்கு வருத்தம் வரும்; என்னடா இது பெரிய தருமசங்கடமாகப் போச்சு."

இவ்வாறு, பலர் பல சந்தர்ப்பங்களில் கூறக் கேட்டிருக் கின்றோம். இருவருக்கும் வேண்டிய ஒருவர், தம்மாலான சொல், செயல், பொருள் உதவிகளை யாரேனும் ஒருவர்க்கே செய்யவேண்டும் என்ற நிலை தோன்றும்போது அவர் படும் மன வேதனை சொல்லி முடியாது. அவ்வேதனை கொண்ட அவர், அவ்விருவருள் ஒருவர் தம்முதவியினைப் பெறும் தகுதியினர் என்பதை உணர்ந்தும், மற்றொருவரின் உறவு, செல்வாக்கு முதலியவற்றைக் கருதியும் வேதனைப்படுவர். இந்த நிலையைத் தான் தருமசங்கடமான நிலை என்கின்றோம்.

இத் தருமசங்கடம் வடசொல்லாயிருந்தும் தமிழ்நாட்டில் பெரிதும் வழக்காறுள்ளதாயிற்று. தமிழ் வழக்கில் இதற்கு ஒத்த சொல் வழக்கில்லை. 'இருதலைக் கொள்ளி யெறும்பு' என்ற சொல்வழக்கு இருந்துவருகிறது: ஆனல், இது, தருமசங் கடம் என்பதற்குரிய பொருள் அனைத்தையும் தரும் ஆற்றல் உள்ளதன்று. ஒரு நீள மூங்கிற் கம்பின் இருதலைப்புக்களிலும் தீப்பற்றிக்கொள்ள இடைப்பட்ட எறும்பு எப்பக்கமும் சாராது அவதியுறுவதைத் தெரிவிப்பது, 'இருதலைக் கொள்ளி யெறும்பு' என்பது. எறும்பு எப்பக்கமும் சாராது துன்புறு தற்குத் தீப்பற்றியதாகிய ஒரே காரணம்தான் உண்டு. முடிவில் அவ்வெறும்பு இருபக்கத் தீயாலும் நெருக்கப்பட்டு இறந்து படும். எறும்புக்குப் பிழைப்பு என்பதில்லை. இவ்வளவும் அடக்கி எப்பக்கமும் சார இயலாது. அவதியுறும் ஒருவர்க்கு உவமையாக 'இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு' என்பது கூறப் படுவதில்லை. ஆனல், மனவேதனையை மட்டும் குறிக்கக் கூறப் படுகிறது. தருமசங்கடம் என்பதும் அத்தகைய மன வேதனைக்கே கூறப்படுவதெனினும், அம்மனவேதனை கொண் டோர் பின் ஒருவாறு அதனை நீக்கி, ஒருபால் சார்தற்கும் இடம் கொடுக்கிறது. அன்றியும், இருபக்கமும் சாரவும் சாரா திருக்கவும் தனித்தனிக் காரணங்களையும் கொண்டிருக்கும்.

ஒரு பக்கம தருமம நிற்கும். மற்றொரு பக்கம் உறவு முதலிய காரணமாகவரும் பற்று நிற்கும். இவற்றினிடைப்பட்ட மன வேதனையைத்தான் தருமசங்கடம் என்பர். இதனைக் கம்பர் அழகாக விளக்கியிருத்தலைக் காணலாம்.

அயோத்தியிலிருந்து பல்லாண்டுகள் ஆண்ட தசரதன் ஒரு நாள் கண்ணாடியின்முன் நின்று தன்னை யணிந்துகொண்ட காலத்தில் தன் தலையில் ஒரு நரையினைக் கண்டான். உடனே மந்திரி முதலியவர்களை அழைத்து அரசவை கூட்டி, "நான் பல ஆண்டுகளாக இவ்வரசினை மேற்கொண்டு நன்முறையிலேயே ஆண்டுவந்தேன்; என் முன்னோர்கள் சென்ற நெறியில் ஒரு சிறிதும் மாறுபட்டேனில்லை; தமக்கு மூப்பு வந்த காலத்தில் தம் புதல்வர்களிடம் அரசினை ஒப்பித்துத் தாம் தவத்தினை மேற்கொண்டது போலவே எனக்கு மூப்பு வந்த இக்காலத்தில் இராமனுக்கு முடிசூட்டித் தவத்தினை மேற்கொள்ள எண்ணுகிறேன்; உங்கள் கருத்து யாது?" எனக் கூறிக் கேட்டனன்.

இதனைக் கேள்வியுற்ற அவையிலிருந்தார் அனைவரும் ஒரே துக்கத்தில் சிறிது ஆழ்ந்தனர். அவர்கள் துக்கம் எல்லாம் தசரதன் துறவுகொள்ள நம்மைப் பிரியப்போகின்றானே என்பதிலேயே பொருந்தியது. ஆனால், அடுத்து இராமன் முடிபுனையப் போகின்றான் என்பது நினைவுக்கு வரவே பெரு மகிழ்வடைந்தனர். அரசன்பால் கொண்ட அன்பு அவனை இழக்க இடம் தரவில்லை; ஆனால், இராமன்பால் கொண்ட அன்பு இராமன் முடிசூட வேண்டுகின்றது. இதனால் யாது சொல்வது என ஒன்றுமறியாது திகைத்தனர். இதனைக் கம்பர்,

"திரண்ட தோளினன் இப்படிச் செப்பலும் சிந்தை
புரண்டு மீதிடப் பொங்கிய வுவகையார் ஆங்கே
வெருண்டு மன்னவன் பிரிவெனும் விம்முறு நிலையால்
இரண்டு கன்றினுக் கிரங்குமோ ராவென இருந்தார்."

எனக் கூறினார். தலைக்கன்றை யீன்றபசு அக்கன்றினிடத்து மிக்க அன்புகொண்டு பாலூட்டி அதனைப் போற்றி வந்தது. சில காலம் கழித்து இரண்டாம் கன்றினை யீன்றது. இனி இரண்டாங் கன்றினுக்குப் பாலூட்டவேண்டும்; முதல் கன்றினைத் தள்ளி வைக்கவேண்டும். முதல் கன்றினிடத்து முன்வைத்த அன்பு அதனைத் தள்ளிவைக்க மனம் தரவில்லை. ஆனால், அதனைத் தள்ளியே இரண்டாங் கன்றினுக்குப் பாலூட்டவேண்டும். என் செய்யும் பசு? மிக வருந்துமன்றோ? அந்த நிலையிலேயே அவையோர் இருந்தனர். அரசனைத் துறக்க நேர்வதுபற்றிய துன்பமும், இராமன் முடிசூடுவது பற்றிய மகிழ்வும் கொண்ட அவையோர் நிலைக்குக் கம்பரின் உவமை பொருத்தமன்றோ?

இவ்வாறு அவர் மனநிலையைத் தெரிவித்த கம்பர், அத்துடன் அமையாது, மந்திரிகளின் கருத்தினைத் தான் எடுத்து மொழிய வந்த சுமந்திரன் என்பவன் வாயிலாகவும் நன்கு தெரிவித்தார். சுமந்திரன் சொல்லில்தான் தருமசங்கடம் என்பதற்குரிய பொருளைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

> "உறத்த கும்மர சிராமற்கென் றுவக்கின்ற மனத்தைத்
> துறத்தி நீயெனும் சொற்சுடும் நின்குலந் தொல்லோர்
> மறத்தல் செய்கிலாத் தருமத்தை மறப்பதும் வழக்கன்று
> அறந்தி ஞாங்கினிக் கோடிதேன வாவதொன் றியாதோ"

இது சுமந்திரன் கூற்று. "இராமனுக்கு அரசாட்சி அமைதல் தகுதியே என மனம் மகிழ்கிறது; ஆனால், அம்மனத்தை நீ துறவினை மேற்கொள்ளுகின்றாய் என்ற கொடிய சொல் சுடுகின்றதே! என் செய்வோம்! நின்னைத் துறக்கவேண்டாம் என்று தடுத்து விடுவோம்; அது அறமல்லவே! நின் குல முன்னோர் தம் முதுமைக் காலத்தில் அரசினைத் தம் புதல்வர்களுக்கு அளித்துத் தாம் துறந்தனர். அம்முறையினை-அறத்தினை இதுவரை யாரும் மறந்தனர் இலர். நீயும் மறத்தல் நன்றன்று தான். அதனாலேயே நின்னைத் தடைசெய்தற்கில்லை. இத்தகைய அறம் இல்லையென்றால் தடுத்து விடுவோம். இதனால் அறத்தைப்போலக் கொடுமையுள்ளது வேறொன்றில்லை," என்பது இப்பாடலின் விளக்கம்.

இக்கூற்றால் அவையிலுள்ளோரைத் தருமமே துன்பத்திற்குள்ளாக்கியது என உணரலாம். அறவழியை மேற்கொள்பவர்களைச் சிலகாலங்களில் அவ்வறமே சங்கடத்திற் குள்ளாக்கிவிடும். அதனைத்தான் தருமசங்கடம் என்பர். எனவே, தருமசங்கடம் என்பது 'தருமத்தால் விளையும் சங்கடம்' எனப் பொருள் கொள்ளும் இதன் நேரிய மொழிபெயர்ப்பாகக் (கம்பர் கூறியதற்கேற்ப) அறக்கொடுமை என்பதைக் கொள்ளலாம்.

இத் தருமசங்கடத்திற்குப் பெரியபுராணத்திருந்தும் ஓர் எடுத்துக்காட்டுத் தருகின்றேம்.

செங்காட்டங்குடி என்னும் ஊரில் இருந்து சிவனடியார்கட்கு வேண்டும் வழிபாடுசெய்து உணவருத்தி யனுப்பும் தொண்டில் ஈடுபட்ட சிறுத்தொண்டர்க்கும் அவர் மனைவி வெண்காட்டுநங்கை என்பார்க்கும் சீராளன் என்னும் அருமை மகன் தோன்றி, ஐந்தாண்டுக் குழந்தையாக இருந்தனன். அடியார்க்கு [illegible]ருத்திப் பின் உண்ணும் சிறுத்தொண்டர்க்கு ஒருநாள், சிவனருளால் அடியார் கிடைத்திலர். அடியாரைத் தேடித் தொண்டர் வெளிச்சென்ற சமயத்தில், சிவன், தானோர்

வடநாட்டுப் பயிரவ வேடங்கொண்டு தொண்டர் வீடடைந்து, வெண்காட்டு நங்கை இருக்கவேண்டவும், "ஆடவரில்லா வீட்டில் இருக்கமாட்டோம்; பக்கத்துள்ள கணபதீச்சரத்து ஆத்திமர நீழலில் இருப்போம்; அடியார் வந்தால் அறிவிக்க," எனச் சொல்லிச் சென்றார். பின்னர்த் தொண்டர் அடியவரை எங்கும் காணாது வருத்தமுடன் வீடுவர, மனைவியாரால் பயிராகி வந்து சென்ற செய்தி கேட்டுச் சென்று பயிராகியை யழைக்க, அவர், "ஒரு குடிக்கு நல்ல சிறுவன் ஒரு மகனைத் தாதை யரியத் தாய் பிடிக்கும் பொழுதில் தம்முள் மனம் உவந்தே, ஏதமின்றி அமைத்த கறி யாம் இட்டுண்பது," என மொழிய, அதற்கும் உடன்பட்ட தொண்டர் மீண்டு மனைவந்து, மனைவியாரிடம் பயிராகி கூறியதைக் கூறினார். மனைவியார், "அத்தகையதொரு சிறந்த பிள்ளையை எவ்வாறு பெறுவேம்?" என்றார். அதற்குத் தொண்டர்,

"மனைவி யார்தம் முகம்நோக்கி மற்றித் திறத்தால் மைந்தர்தமை
நினைவு நிரம்ப நிதிகொடுத்தால் தருவார் உளரே நேர்நின்று
தனையன் தன்னைத் தந்தைதாய் அரிவார் இல்லைத் தாழாமே
எனையிங் குய்ய நீபயந்தான் தன்னை அழைப்போம் யாம்என்றார்."

"ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனை-அழகனை உள்ள சிறுவனைப் பொருள் மிகுதியாக—அதாவது ஒருவர்க்கு மனம் நிறையும் படி கொடுத்தால் கொடுத்துவிடுவார் உலகில் உளர். ஆனால், அவனைத் தந்தை அரியமாட்டானே! தாயும் பிடிக்கமாட்டாளே! தாய் பிடிக்கத் தந்தையரியினும் இருவரும் மனம் மகிழ்ந்து அக்காரியத்தைச் செய்யமாட்டார்களே! என் செய்வது? காலம் தாழ்க்காமல் நம் பிள்ளையைத்தான் நாம் அவ்வாறு கறி சமைக்கவேண்டும்," என்றார் தொண்டர்.

தொண்டர் கூற்றாக உள்ள மேற்பாடலில், சேக்கிழார் தரும சங்கடத்தை நன்றாக விளக்கிவிட்டார். தருமசங்கடமான நிலை வெண்காட்டுநங்கைக்கு உண்டாகிவிட்டது. "நான் பிழைக்க நீ பெற்ற பிள்ளையை நாம் அழைப்போம்," என்றார் தொண்டர், அடியார் உணவில்லை யென்றால், தாமும் உண்ணார் ஆதலின். "எனையிங்கு உய்ய(=யான் பிழைக்க)" என்றார். பிள்ளையிடத்துத் தந்தையைக் காட்டிலும் பெற்று வளர்த்த தாய்க்கே பெரிதும் பற்றுதல் இருக்கும் ஆதலின், "நீ பயந்தான் தன்னை" என்று கூறினார். இருவரும் மகிழ்வுடன் கறி சமைக்கவேண்டும் ஆதலின், "யாம் அழைப்போம்," என்றார். தன் சொல்வழி நின்று அடியாரை உண்பித்துத் தன்னைக் காக்கு பொறுப்பு அவர்க்கு உண்டென்பதை, "எனையிங்குய்ய" என்பதால் விளக்கியும், 'நீ பயந்தான்' (=நீ பெற்ற பிள்ளை) என்பதால்,

பிள்ளையை அரிய மனம் ஒருப்படாத தாயன்பின் திறத்தைச் சுட்டியும் கூறியது தருமசங்கட நிலையை நன்றாக விளக்குகின்றதன்றோ? அடியார்க்கு அமுது செய்வித்துக் கணவனைக் காக்க வேண்டுமானால் பிள்ளையை மகிழ்ச்சியோடு கறி சமைக்க வேண்டும். பிள்ளையைத் துறக்க மனம் இல்லையென்றால், அடியார்க்கமுதுசெய்விக்க இயலாதுபோகத் தொண்டரும் அமுதருந்தாது இறப்பர். ஒருபால் கணவனை வேண்டிய கற்புநிலையும், மற்றொருபால் பிள்ளையை வேண்டிய அன்பு நிலையும் வெண்காட்டுநங்கையை அலைக்கழிக்கின்றன. இந்நிலையே அவர்க்குற்ற அறக்கொடுமை—தருமசங்கடம். இரண்டு கன்றினுக்கிரங்கும் ஓர் ஆவின் நிலை—இருதலைக் கொள்ளியின் எறும்பு நிலை.

இருதலைக்கொள்ளி எறும்பு பிழைப்பதில்லை. ஆனால், இரண்டு கன்றினுக்கிரங்கும் ஓர் ஆ எப்பொழுதும் இரங்கிச் சாவதில்லை. ஒருவாறு மன அமைதிகொண்டு தலைக்கன்றினை நிறுத்தி இரண்டாங் கன்றினை யூட்டி வளர்க்கும். தருமசங்கடம், தன்னையடைந்த ஒருவனை அப்படியே ஆழ்த்திவிடாமல் அவன் சிறந்ததான அறத்தின்வழிநின்று ஒருபால் சார இடம் தரும் இத் தருமசங்கடத்தினை எவ்வாறு நீக்கிக்கொள்ள முடியும்? வாழைப்பழம் மாம்பழம் இவ்விரண்டினும் பெருவிருப்புள்ள ஒருவனிடம் அவ்விரண்டனையும் வைத்து, ‘இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றனை எடுத்துக்கொள்’ என்றால், அவன், உடனே ஒன்றனையும் எடுக்காமல் சற்று நின்று பின், தனக்கு அப்போது, உடல்நிலைக் கேற்பவும், விருப்பத்திற்கேற்பவும் பொருத்தமான ஒன்றனை எடுத்துக்கொள்வதுபோல, இருபக்கத்திலும் எப்பக்கம் சார்வது சிறந்தது என்று படுகிறதோ, அப்பக்கம் சார்வதே தர்ம சங்கடத்தை நீக்கிக்கொள்ளும் வழியாகும். கம்பரும், சேக்கிழாரும் தாங்கள் காட்டிய தருமசங்கடங்களை எவ்வாறு நீக்கி விட்டார்கள் என்பதைக் காண்போம்.

தசரதன்பால் வைத்த அன்பு அவனைத் துறக்கவிட இடம் தரவில்லை. இராமன் முடிசூடுவதால் உண்டான மகிழ்ச்சியும், முன்னோர் நெறியே பின்னோரும் சேறல்வேண்டும் என்னும் அறநூல் விதியும் அவனைத் துறக்கவிட இடம் தருகின்றன. அதனால் சுமந்திரன்,

> “புரசை மாக்கரி நிருபர்க்கும் புறத்துறை யோர்க்கும்
> உரைசெய் மந்திரக் கிழவர்க்கும் முனிவர்க்கும் உள்ளம்
> முரச மார்ப்பவின் முதல்மணிப் புதல்வனை முறையால்
> அரச னாக்கிப்பின் அப்புறத் தடுத்தது புரிவாய்.”

என்றான். அரசனைவிட மனமில்லை என்பதனால், ‘இராமனை அரசனாக்கி நீ துறந்து தவத்தை மேற்கொள்க’ என்னாமல்,

'இராமனை அரசனுக்குப் பின் அப்புறத்து அடுத்தது செய்க' என்றான். இவ்வகையில் தருமசங்கடத்தை ஒருவாறு நீக்கிக் கொண்டான் சுமந்திரன்.

கணவனைக் காக்கவேண்டிய கற்புநிலை ஒருபாலும், பிள்ளைப் பாசம் ஒருபாலுமாக ஈர்க்கப்பட்ட வெண்காட்டுநங்கையார், கணவன் வழிநின்று அவனைக் காப்பதே அறம் என எண்ணி, அப்போது பள்ளியில் இருக்கும் தன் பிள்ளையினைக் 'கறிசமைக்க அழைத்து வருக' எனக் கணவனிடம் கூறினார்.

> "................எம்பிரான் தொண்டர்
> இன்று நாழா தமுதுசெயப் பெற்றிங் கவர்தம் மலர்ந்தமுகம்
> நன் று காண்ப தெனநயந்து 'நம்மைக் காக்க வருமணியைச்
> சென்று பள்ளி யினிற்கொண்டு வாரும்' என்றார் திருவனையார்"

வெண்காட்டுநங்கையார் 'நம்மைக் காக்க வருமணியை' என்று கூறியது கவனிக்கத்தக்கது. முன்னர் சிறுத்தொண்டர், "எனையிங் குய்ய நீ பயந்தான் தன்னை அழைப்போம் யாம்" என்றார். தம் பிள்ளையைக் கறிசமைப்பதால் தாம் மட்டும் உய்வதாக 'எனை' என ஒருமையில் கூறினார் தொண்டர். வெண்காட்டுநங்கையோ, தன் மகன் கறியாகச் சமைக்கப் பயன்பட்டு அடியாரை அமுது செய்விப்பதால் தந்தையையும், தந்தை உய்வதால் தாயையும் காப்பவனாதலின், 'நம்மைக் காக்க வரும் மணியை' எனப் பன்மையில் கூறினார். இவ்வகையில் தமக்கு வந்த தருமசங்கடத்தை நீக்கிக்கொண்டார் ஆவர்.

மேற்காட்டிய இரண்டு வரலாறுகளிலிருந்தும் தருமசங்கட விளக்கம் அறியலாம். இதற்குச் சங்க இலக்கியம் ஒன்று காட்டி இக்கட்டுரையினை முடிக்கின்றோம்.

ஒரு தலைவனும் ஒரு தலைவியும் பிறர் அறியாமல் ஒரு பொழிலகத் தெதிர்ப்பட்டு இன்பம் துய்த்துவந்தனர். இவர்கள் ஒழுக்கம் சில நாட்களாக மறைவாகவே இருந்தது. ஆனால், தலைவியின் தோழிக்கும் தலைவன் தோழனுக்குமே இது தெரியும். பின் சிலநாட் சென்றதும் அயலார்க்கும் தெரிந்தது. அவரும் பலவாறு தூற்றினர். இந்நிலையில் தலைவியின் வீட்டில் அயலார் பெண் கோடற்காக மணம் பேசி வந்தனர். இதனைத் தோழி தலைவனிடம் தெரிவித்தாள். உடனே தலைவன், 'செய்வதற்கு வேறொன்றுமில்லை' என்றுரைத்து, 'நான் என் தலைவியை யாரும் அறியாதபடி உடன் அழைத்துச் சென்று விடுகிறேன்' என்றான். தோழியும் அதற்குத் துணைபுரிவதாகக் கூறித் தலைவியிடம் சென்று தெரிவித்தாள். தலைவி அதற்கு இணங்கி உடன்போக விரும்பினாள். ஆனால், உடனே நாணம்

தடுத்தது. 'தலைவனுடன் போய்விட்டால் இப்போதே அதிகமாகப் பழிதூற்றும் ஊரார், இன்னும் மிகையாகத் தூற்றுவர். அன்றியும், நாணம் நீங்கிவிடும். உயிரைவிட நாணமே சிறந்ததன்றோ?' என எண்ணிப் போக உடன்படவில்லை. ஆனால், 'அந்நாணினைவிடக் கற்புதானே மிகச் சிறந்தது? உடன் போகவில்லையென்றால் தலைவன் சொல்லை மதியாதவளாகித் தலைவன் வழி நடக்கும் கற்புத்தன்மையை இழந்தவளாவோம்' என எண்ணி உடன்போக உடன்படுகிறாள். உடன்படுதலும் உடன்படாமையுமாகிய இரண்டு நிலைகளும் அவளைத் தொல்லைப் படுத்தின. என்செய்வாள் பேதை! ஒன்று நாணை விட வேண்டும்; ஒன்று கற்பினை யிழக்கவேண்டும். இந்நிலைதானே தருமசங்கடமான நிலை! இதனை எப்படி அவள் தீர்த்துக் கொள்வது?

அவள் நினைக்கிறாள்: "உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே நாணினும், செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று" என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. ஆம்! நாணம் கற்பு ஆகிய இரண்டனுள் கற்பே சிறந்தது. ஆதலின், அதற்கு இழுக்கு நேராதபடி காத்துக்கொள்வது நம் கடன்' என்று எண்ணி நாணத்தை விடத் தீர்மானிக்கிறாள். பிறகு தன் தோழியிடம் பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்; தருமசங்கடம் நீங்குகிறாள்.

"தோழி! நாணம் என்ற ஒன்று மிகவும் இரங்கத் தகுந்தது. நம்மோடு நெடுங் காலமாகத் தொடர்ந்து வந்தது. நம்மைத் துன்பக் காலத்தும் பிரியாதிருந்தது. ஆனால், இனி அது, கரும்புப் பாத்தியின் மணற் கரையானது மிகுந்த நீர் அலைக்கச் சிறுகச் சிறுகக் கரைந்தழிவதுபோல (கற்பைக் காக்கும்) காமம் அதிகமாக நெருக்க நம்மிடம் நில்லாது ஓடி விட்டது"

அளிதோ தானே நாணே நம்மொடு
நனிநீ டுழந்தன்று மன்னே இனியே
வான்பூங் கரும்பின் ஓங்குமணற் சிறுசிறைத்
தீம்புனல் நெரிதர வீந்துக் காஅங்குத்
தாங்கு மளவை தாங்கிக்
காமம் நெரிதரக் கைநில் லாதே. (குறுந்தொகை, 149)

காமம் நெருக்க நாணம் ஓடியது என்று கூறியிருப்பினும், காமம் காரணமாக (அதாவது கற்பை இழக்காததால்) நாணத்தைக் கைவிட்டேன். இனி உடன்போக ஒருப்படுகின்றேன் என்பது இதன் கருத்தாகக் கொள்ளவேண்டும்.

விலங்குகளின் தோற்றம்

[N. K. வேலன்]

மிகப் பழைய காலத்தில் இருந்த விலங்குகள் இக்காலத்தில் நாம் காணும் விலங்குகளைப் போன்றன அல்ல. இப்பொழுது காணப்படும் நாய்கள் அக்காலத்தில் இல்லை. குதிரை நாயின் அளவுதான் வளர்ந்தது. அதன் குளம்பு பிளவுபட்டு இரண்டாக இருந்தது. பூமியில் எங்கே பார்த்தாலும் காடுகளும் சதுப்பு நிலங்களும் நிறைந்திருந்தன. அவற்றில் மிகப் பெரிய விலங்கு களும் பாம்புகளும் குடி இருந்தன. பூமியின் நிலை மாறுபட்ட தால் இவ் உயிர்கள் அழிந்துபோயின. பாறைகளிலும் களிமண் நிலங்களிலும் பழைய விலங்குகளின் எலும்புகள் காணப்படு கின்றன. இவற்றிலிருந்து பண்டைக்காலத்திய உயிர்களைப் பற்றி நாம் ஒருவாறு தெரிந்துகொள்கிறோம்.

நடப்பனவற்றிலும் ஊர்வனவற்றிலும் பல்வேறு வகைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பூமியின் வடமுனையிலும் தென் முனையிலும் யானைபோன்ற மிகப் பெரிய விலங்கு ஒன்று இருந்தது. இதன் உடல் பனிக்கட்டியில் உறைந்து தோலும் தசையும் கெடாமல் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப்பின்னும் அப்படியே முழு உருவத்துடன் காணப்பட்டது. அக்காலத்திய புலி இப்போதைய புலியைப்போல் மூன்று அல்லது நான்கு மடங்கு பெரியதாக இருந்தது. யானைபோன்ற பெரிய விலங்கு களையும் எதிர்த்துநிற்கும் ஆற்றல் உடையதாக இருந்தது.

அக்காலத்தில் ஊர்ந்துசெல்லும் உயிர்களே மிகுதியாகக் காணப்பட்டன. பல்லியைப்போன்ற உருவமும், முதலைபோன்ற தலையும், 32 அடி நீளமும் உடைய பெரிய விலங்குகள் இருந்தன. இவைகள் எல்லாம சதுப்பு நிலங்களில் வசித்திருந்தன. சில வேளைகளில் கரையில் வந்து உலவின. பின்கால்களால் நடந்து சென்றன. முன்னங்கால்களை உணவு எடுப்பதற்குப் பயன் படுத்திக்கொண்டன. கிழக்குஆப்பிரிக்காவில் கிடைத்த எலும் புக்கூடொன்றில் தலையும்கழுத்தும் நாற்பதடி நீளமும் வால்மட் டும் எண்பதடி நீளமும் இருந்தது. இவ் விலங்குகளின் கழுத்து நீண்டும் குறுகியும் முதலையின் உருவததையே ஒத்திருந்தன.

உடல்மட்டும் பருத்திருந்தது. இரண்டு கால்களால் நடக்கும் பொழுது பூதங்களைப்போல் தோன்றின. 80 அடி உயரத்துடன் அச்சம் விளைவிக்கும் தோற்றம் உடையனவாக இருந்தன. 1923-ஆம் ஆண்டில் மங்கோலியாவில் இவ்விலங்கின் முட்டை கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவை மணலில் ஆழமாகப் புதைந்து கிடந்தன. ஒரு முட்டையின் உள்ளே குட்டியின் முழு உருவம் நன்றாகத் தெரிந்தது.

விலங்கினத்திலும் பறவை இனத்திலும் சேராமல் வௌவால்போன்ற விலங்கு ஒன்று அக்காலத்தில் இருந்தது. இதன் முன்னங்கால்கள் நீளமாகவும் இறக்கைகள் தடிப்பாகவும் அமைந்திருந்தன. இது நீந்தவும், நடக்கவும், பறக்கவும் கற்றிருந்தது. வானத்தில் வட்டமிடும்பொழுது பெரிய யானை பறப்பதைப்போல் தோன்றியது.

நெடுங்காலத்திற்குமுன் பூமியில் எங்கே பார்த்தாலும் எரிமலைகள் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டிருந்தன. கொதிநீர் ஊற்றுகள் பெருக்கெடுத்து ஓடின. பூமியில் பெரிய வெடிப்புகள் காணப்பட்டன. ஒவ்வொரு நாளும் பூமி அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அடர்ந்த காடுகளும் மிகப் பெரிய மரங்களும் செடி கொடிகளும் நிறைந்திருந்தன. எப்பொழுது பார்த்தாலும் வானத்தில் மேகங்கள் படர்ந்திருந்தன. ஞாயிற்றினைக் காண்பதே அரிதாக இருந்தது. மழை ஓயாமல் பெய்துகொண்டிருந்தது. இந்நிலைமையில் பூதங்களைப்போன்ற விலங்குகளும் முதலைபோன்ற பல்லிகளும் அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்தன. இவைகள் ஒன்றை ஒன்று கொன்று தின்றன.

அக்காலத்திய பறவைகளும் வேறுவகையாகத் தோற்றம் அளித்தன. பறவையின் வால் நீளமாக இருந்தது. இறக்கைகளில் விரல்கள் காணப்பட்டன. கடலில் வசிக்கும் பறவை ஒன்று இருந்தது. அதற்கு நீந்துவதற்குத் தெரியும்; பறக்கத் தெரியாது. அதன் வாயில் பற்கள் அமைந்திருந்தன. தென் கெரோலினு (South Carolina) என்னும் இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எலும்புக்கூடு ஒன்று எண்பது அடி நீளம் இருந்தது. அதில் இருநூறு பற்கள் காணப்பட்டன.

பண்டைக்காலத்தில் மிகப் பெரிய பறவைகள் இருந்தன. மனிதரையும் பெரிய விலங்குகளையும் எளிதாய்த் தூக்கிச் செல்லும் ஆற்றல் உடையனவாக இருந்தன. மெடகாஸ்கர் (Madagascar) என்னும் இடத்தில் இப்பறவைகளின் முட்டைகளும் எலும்புக்கூடுகளும் அகப்பட்டன. நியூஜிலாந்து (Newzealand) என்னும் இடத்தில் கிடைத்த எலும்புக்கூடு மிகவும் பெரியது. இது வான்கோழியைப்போன்று ஐந்து அல்லது ஆறு மடங்கு பெரிதாக இருந்தது.

மனிதன் நாகரிகம் அடைந்து எழுதப்படிக்கக் கற்றுக் கொள்வதற்குள், பெரிய விலங்குகளும் பறவைகளும் அழிந்து போயின. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்னமேயே அவைகள் மறைந்துபோனமையால், அவைகளைப்பற்றிய வரலாற்று நூல்கள் ஒன்றும் எழுதப்படவில்லை.

"களித்தேன்!" என்றாள்*

[முத்தமிழ் மணி]

1 கலையுலகம் கண்டிடுவோம்; காண்போம் என்றே
கருத்தழிந்தேன்; உருக்குலைந்தேன்; கால்கள் நோக
நிலைதிரிந்த சிந்தையுடன் நெகிழ்ந்தே உள்ளம்
நெடுந்தூரம் தான்நடந்தேன்; நினைவே இன்றி
அலையெறிந்த கடலனைய குமுறும் எண்ணம்
அகன்றதிலை; அயர்வுடனோர் ஆற்றோ ரத்தில்
மலையருகில் தருநிழலில் அமர்ந்தேன் சற்றே
மருள்நீக்கும் உண்மைநிலை கண்டே னில்லை.

2 ஒண்கதிரும் மறைந்ததனால் உயர்வான் எங்கும்
ஒளிகுன்றிச் செங்குருதி வெள்ளம் பாய்ச்சிக்
கண்குளிரும் இயற்கையெழில் நலமே தந்த
கவின்வான அழகினிலும், கலந்து புட்கள்
விண்ணதிர இடுமொலியில், மலர் மணத்தில்,
விரைந்தோடும் தேனாற்றின் சலச லப்பில்,
தண்கதிரைத் தாங்கிவிண் ணகமே போந்த
தகுவட்ட மதியொளியி லுளந்தி ரிந்தேன்.

3 பிறைவட்ட ஒளிநுதலோ டிணைந்த ஓர்பெண்
பெருநோக்கோ டெனைநோக்கி வந்தாள்; வந்து
நிறைவட்ட முழுநிலவாய் என்முன் தோன்றி
நெகிழ்ந்தவுளம் சரிந்தகுழல் தாங்கிச் சோர்ந்து,
"தரைமட்ட மாக்கிவிட்டார்; தளரா தென்னைத்
தகர்க்கின்றார் தான்றோன்றிச் சூரர் சில்லோர்;
திறம்கெட்ட நாடோடிக் கூட்டத் தாரென்
திகழ்கற்பு நிலைமாற்றத் துணிந்தா," ரென்றாள்.

4 "பெற்றமகார் உமக்கிலையோ? காக்கும் பேறு
பெற்றவர்க ளவர்களலோ? பேதாய் நானோ
உற்றமன நோய்போக்க இயற்கை நாடி
உற்றவனென் பால்உன்குறை உரைத்தல் நன்றோ?
நற்றவத்தால் நீபெற்ற கொழுந ரெங்கே?
நலமிழந்தா லவர்கடமை யன்றோ காத்தல்?
குற்றமெலா மிழைத்துவரும் கொடுமை யாளர்
கொட்டமெலா மடக்குவித்தல் நன்றே," என்றேன்.

---

* 3-9-50-ல் சென்னையில் திரு. அ. சீனுவாசராகவன் அவர்கள் தலைமையில் நடந்த கவியரங்கில் அரங்கேற்றப்பெற்று, தலைவரின் பாராட்டுதல் பெற்றது.

5 "அடுபோரில் தடுமாற்ற மடையா வீர
அரிமாக்க ளொத்ததமிழ்ச் செல்வர் சில்லோர்
திடமிழந்தார்; குருளையராய்த் திரிந்து விட்டார்;
திண்புயத்தின் வலியிழந்தார்; நலங்குறைந்தார்
படுமோசக் காரர்களின் வால்பிடித்துப்
பகட்டுடனே தமிழரெனத் தமையும் சொல்லி
இடமளித்து விட்டார்க ளன்னார்க் கின்னார்;
என்செய்வே னென்விதியின் நிலைமைக்,'' கென்றாள்.

6 "தெள்ளமுதைப் போற்சொற்கள் அள்ளிப் பாக்கள்
தெவிட்டாமல் வரைந்துநிதம் அணிகள் செய்து
உள்ளத்தோ டென்னைமகிழ் வித்தென் னாற்றல்
உலகெல்லாம் பரப்பிவரும் துணைவர், கால
வெள்ளத்தி னிடைப்பட்டு நிலைமை கெட்டு
வெளிவேடக் காரருடன் குலவி என்னைத்
தள்ளிவிட முயல்கின்றார்; காக்கும் வன்மை
தறுகண்மை தன்மான மிழந்தார்,'' என்றாள்.

7 "நிலையல்லா தனவற்றைக் கலைக ளென்றே
நெடிதுயர்த்திப் பணம்குவித்துப் புரளு கின்றார்;
உலைவில்லா திந்நாட்டில் மலர்ச்சி வேண்டி
உழைத்திட்டால் 'ஆர்ப்பாட்டம்' என்றே சொல்லி
விலையல்லா தனவற்றை விலையுண் டாக்கி
விழைந்துசுய நலமென்னும அரண மைத்து
மலைவின்றிச் செல்வாக்குக் குண்டா லென்றன்
மைந்தர்தம் மார்புபிளந் திடுகின் றார்கொல்!''

8 நரிகளெலாம் தமிழ்நாட்டில் பரிகளாக,
நாடோடிக் கூட்டத்தார் நன்றுவாழ,
அரிகளெலா மென்மக்கள் போல்நடித்து
அயர்வின்றி யென்பெருமை குலைக்கின் றார்கொல்!
வரிப்புலிகள் மதக்கரிகள் வாழ்ந்த நாட்டில்
வன்மையிலா நரிக்கூட்டம் வாழ்வ தென்றால்,
எரிகிறதென் நெஞ்சமெலாம் அன்ப! மாற்றம்
ஏன்செய்ய வில்லையிது நேர்மை கொல்லோ?

9 "விழலுக்கு நீர்பாய்ச்சி மேவிப் புன்மை
விளைவிக்கும் வேற்றுமையாம் களையை நீக்கி,
தழலிட்டுப் பொசுக்கியதைத் தனித்தி யங்கும்
தமிழினிமைச் செம்பயிரைத் தரணி தன்னில்
உழவிட்டுத் தழைத்திடவே உழைக்கும் செல்வர்
உறுதுணையை நாடியிவண் அடைந்தேன்,'' என்றாள்;
கழலிணைகள் பற்றிஉளம் வாடி, "அன்னாய்!
கடமையுணர்ந் தேன்" என்றேன்; "களித்தேன்" என்றாள்.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்

சித்தாந்தப் பேராசிரியர், எஅ-ம் பிறப்பு விழா

தூத்துக்குடி சித்தாந்தப் பேராசிரியர், உயர்திரு. ந. சிவகுருநாத பிள்ளை அவர்களின் எழுபத்தெட்டாம் யாண்டுப் பிறப்பு விழாவை அவ்வூர் சைவ சித்தாந்த சபையாரால் மிகவும் சிறப்பாக 15-8-50-இல் சபையின் மண்டபத்தின்கண் கொண்டாடப்பெற்றது. திரு சிவ. ந. சின்னக்கண்ணுப் பிள்ளை B.A., B.L., அவர்கள் வேண்டத் திரு. டாக்டர் D. R. அண்ணாமலைப் பிள்ளையவர்கள் (விடுதி பெற்ற சிவில் சர்ஜன், சைவப் புலவர்) தலைமை பூண்டார்கள். "இறைவனது படைப்பின் அருமை" என்னும் பொருள் பற்றி விரிந்ததோர் விரிவுரை ஆற்றினார்கள்.

பேராசிரியரவர்களின் மாணவி 'சித்தாந்தச் செம்மணி' திருமதி. சிவகாமி அம்மையாரவர்களால், உரை எழுதி அச்சிட்டுப் பிறப்புநாள் வெளியீடாக வெளியிட்ட "நால்வர் நான்மணி மாலை" என்னும் நூல் யாவருக்கும் வழங்கப் பெற்றது. வெளியூரிலிருந்து வந்துள்ள வாழ்த்துக்கள் பலவும் படிக்கப் பெற்றன. தலைவரவர்களையுள்ளிட்டுச் செந்நாப்புலவர்கள் பலரும் பேராசிரியரவர்களின் கைம்மாறு கருதாது செய்துவரும் இருபெருந் தொண்டும் எடுத்துரைக்கப்பெற்றது. செம்பொருள் அருளால் ஆசிரியரவர்கள் பல்லாண்டு வாழ்ந்து பெருந்தொண்டியற்றி மாணவ மாணவியர்க்குச் செந்தமிழும் சித்தாந்தமும் போதித்துத் திகழப் பொன்னடி வாழ்த்தி வேண்டுதல் செய்தனர்.

திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆதீன கர்த்தரவர்களின் நல்லாசித் திருமுகமும், வெண்பொன் நூறு நன்கொடையும், ஆசிரியரவர்களுக்கு அளிக்கப் பெற்றன. ஆதீனகர்த்தரவர்களுக்கு நன்றிசேர் வணக்கம் நவிலப் பெற்றது. ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு வழிபாடியற்றப்பெற்றது.

இருபாலாரும் பெருந்திரளாய்க் கூடியிருந்தனர். பேராசிரியரவர்களால் யாவர்களுக்கும் நல்லாசியும் வெண்ணீறும் நல்கப்பெற்றன. திரு. அட்வகேட் வெண்ணிமாலைப் பிள்ளை யவர்களால் நன்றி கூறப்பெற்றன.

வரிசை நோக்கி வழங்கப்பெற்ற சித்தாந்தப் பட்டங்கள் பதின்மூன்று. பேராசிரியரவர்கள் தெரிந்துணர்ந்து சிறந்த பட்டங்கள் வழங்குவித்துச் சித்தாந்தச் செல்வர்களை ஊக்குவிக்குஞ் செம்மை சீரியது.

பட்டம் பெற்ற அறிஞர்களின் பெயர்களும் பட்டங்களும்

1. "சித்தாந்த வித்தகர்"
   திரு. வீ. குமாரவேலுப் பிள்ளை, ஆசிரியர், பண்டாரச் சிவன்பள்ளி, குலசேகரன் பட்டினம்.

2. "சித்தாந்த சைவ புராணிகர்"
   திரு. ச. முத்துக்குமாரசாமிப் பிள்ளை, தமிழ் அகம், குலசேகரன் பட்டினம்.

3. "சித்தாந்த ரத்னாகரம்"
   திரு. முத்து. சு. மாணிக்க முதலியார், தலைமைத் தமிழாசிரியர், போர்டு உயர்நிலைப்பள்ளி, ஆரணி.

4. "சித்தாந்த திருநெறித் தொண்டர்"
   திரு. வீ. திருஞானசம்பந்த முதலியார், தலைமைத் தமிழாசிரியர், பச்சையப்பன உயர்நிலைப்பள்ளி, காஞ்சிபுரம்.

5. "சித்தாந்தச் செம்மல்"

திரு. க. வெள்ளை வாரணனார், ஆராய்ச்சித் துறையாளர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர்.

6. "சித்தாந்த கலாவல்லி"

திருமதி S இராஜேஸ்வரி அம்மையார், அண்ணாமலை நகர், இராமசாமி செட்டியார் உயர்நிலைப்பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர், திரு P. R. சாமிநாதன், M. A., L. T. அவர்களின் இல்லக்கிழத்தியார்.

7. "சித்தாந்த பூஷணம்"

திரு. வே. மாணிக்கவாசகம் பிள்ளை, ஆசிரியர், திருநெல்வேலி.

8. "சித்தாந்த சைவமணி"

திரு. த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான், கும்பகோணம்.

9. "சித்தாந்த வித்தகி"

திருமதி. ஈசுரவடிவம்மையார், திரு. C. E. நாயகம், B.A., L.T. அவர்களின் இல்லக்கிழத்தியார், தூத்துக்குடி.

10. "சித்தாந்த சைவப் புலவர்"

விடுதி பெற்ற உதவி சிவில் சர்ஜன், டாக்டர் திரு. D. R. அண்ணாமலைப் பிள்ளை, குற்றாலம்.

11. "சித்தாந்த சிரோன்மணி"

திரு. T. S. கந்தசாமி முதலியார், M. A., வழக்கறிஞர், சாத்தூர்.

12. "சித்தாந்த தினகரன்"

திரு. மறை. திருநாவுக்கரசு, தலைமைத் தமிழாசிரியர், திருவருள் உயர்நிலைப் பள்ளி, குலசேகரன் பட்டினம்.

13. "சித்தாந்த பண்டித பூஷணம்"

திரு. ஆ. ஈசுரமூர்த்தியா பிள்ளை, ஆசிரியர், போர்டு உயர்நிலைப் பள்ளி, சங்கரன்கோயில்.

விவேகானந்தர் பெருமை

கல்கத்தா ஸ்காட்டிஷ் சர்ச் கல்லூரியில் 1881 - ஆம் ஆண்டு ஒரு வகுப்பில் ஆங்கிலப் பாடம் நடந்துகொண்டிருந்தது; அக் கல்லூரிப் பேராசிரியர், திரு. வில்லியம் ஹேஸ்டி என்பவர் வோர்ட்ஸ் வொர்த்தின் 'எக்ஸ்கர்ஷன்' என்ற செய்யுளைப் படித்துக் காட்டி அதன் தத்துவக் கருத்துக்களையும், ஆன்ம ஒருமை நுணுக்கங்களையும் எடுத்து விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். அதன் நுண்பொருட் கருத்துக்களை மாணவர்களால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தம்மால் ஆனமட்டும் விளக்கம் கூறி விளக்கியும் மாணவர்கட்குத் தெரியுமாறு செய்ய இயலாததால் அவர் மிக வருந்தி, 'மனம் தூயதாக இருந்து ஒரே எண்ணத்துடன் மனத்தைச் சிதறவிடாமல் கட்டுப்படுத்தினால்தான் கவிகளின் கருத்தை உணர முடியும்; அத்தகைய உணர்வுபெற்ற ஒரே ஒருவரை இந்தியாவில் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் பெயர் தட்சிணேச்சுரத்திலுள்ள இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் என்பதாகும்; அவரை நேரில் கண்டால் நான் சொல்வது உங்கட்கு விளங்கும்' என்றார்.

இவ்வுரையை மிக நுணுகிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாணவர் ஒருவர் உடனே இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரைக் காணப் புறப்பட்டார். பின் கண்டார்; அவரின் முதன் மாணவரானார். அவரே 'நரேந்திரநாத் தத்தா' என்னும் பெயர் பெற்ற சுவாமி விவேகானந்தா என்பவராவர். அவர் அமெரிக்கா சிகாகோ நகருக்குச் சென்று நம் ஆன்மநேயத் தத்துவங்களை, அம் மேல்நாட்டினர் நன்குணர உணர்த்தி நம் இந்து மதத்தின் உயரிய நிலையை அவர்கள் கடைப்பிடித்தொழுகச் செய்துவந்தார். அப் பெருமை என்றும் நம் இந்திய நாட்டிற்கு உரியதாகும்.

சென்னைப் பேராசிரியர் மறைவு:

சென்னையில் புகழ்பெற்று வாழ்ந்த கணிதப் பேராசிரியர் திரு. டாக்டர், என். சிவசங்கர நாராயண பிள்ளை யவர்கள் 31-8-50-ல் வான வூர்தியில் செல்லும்போது, கெய்ரோவுக்கு அடுத்து அவ்வூர்தியின் சீர் கேட்டால், இறக்கைகள் தரையில் மோதி, அதன் காரணமாக அவர் மறைந்த செய்தி கேட்டு வருந்துகின்றோம்.

அவர் கணிதத் துறையில் மிக வல்லுநர்; கணித ஆராய்ச்சியில் முதன்மையாக விளங்கும் அமெரிக்காப் பகுதி பிரின்ஸ்டன் பல்கலைக் கழகத்துக்கு அக் கழகத்தினரால் அழைக்கப்பட்டுச் செல்லும்போதுதான் இக் கொடிய நிலைக்கு உள்ளாகி அவர் ஆவி பிரிந்தது.

அவர் கணிதப் புள்ளிகள் வகுப்பதில் மிக வல்லுநர்; அவர் ஏறத்தாழ நூறு புள்ளி வெளியீடுகள் வெளியிட்டுள்ளார்; அடக்கம் மிக்கவர்; புகழை விரும்பாதவர்; நடுநிலையான குணம் பெற்றவர்; மக்கட்குரிய சிறந்த பண்புகள் அவரிடம் விளக்கமுற்றிருந்தன. ஈடு செய்யவொண்ணாத அவர்கள் மறைவு, பொதுவாக நம் இந்திய நாட்டுக்கும் சிறப்பாக நம் தமிழ்நாட்டுக்கும் மிகமிக மறக்கவொண்ணா வருத்தந் தருவதாகும். அவர்கள் உயிர் இறையடியில் திளைத்து இன்புறுவதாக.

அஸ்ஸாம் நில நடுக்கத்தின் கொடுமை!

15-8-50-ஆம் நாள் நம் இந்தியநாட்டு விடுதலை விழாக் கொண்டாட்டத்தன்று, அஸ்ஸாம் திப்ருக்கர் ஊரில் இரவு 7-மணிக்கு நிலம் அதிர்ந்தது; ஆடியது; மக்கள் வெருண்டு ஓடினர்; இரவு முழுதும் தூங்காது வெளியிடங்களில் போய் இருந்தனர்; அடுத்தடுத்துப் பல நாட்கள் ஏற்பட்ட நில நடுக்கத்தால் ஆயிரக்கணக்கான வீடுகள் இடிந்தன. இலட்சக்கணக்கான மக்கள் மடிந்தனர்; எஞ்சிய மக்கள் வீடின்றி, உணவின்றித் தத்தளிக்கின்றனர். எங்கும் துன்பக் காட்சி; பள்ளங்கள்; நீர்ப் பெருக்குகள் எங்கணும் ஏற்பட்டு மக்கள் வாடி வதங்குகின்றனர்; நம் இந்திய அரசினர் வானூர்தியிற் பறந்து சென்று, உணவு கொடுத்து உதவி வருகின்றனர். பொதுமக்களும் ஆங்காங்கே பணம் திரட்டி உதவ முன்வந்திருக்கின்றனர்.

உரிமை பெற்ற நம் நாட்டில் பஞ்சமும், பட்டினியும் ஒருபால் வருத்த, நில நடுக்கம், பெருவெள்ளம் போன்ற இயற்கைக் கொடுமையும் சேர்ந்து வருத்துதல் மிகமிக வருந்துதற்குரியது.

"நீர்மிகிற் சிறையு மில்லை தீமிகின்
இன்னிழல் நிழற்றும் நிழலும் இல்லை." —புறம், ருக.

அன்றோ?

மறைத்திரு மறைமலையடிகளாரின் நலமின்மை

பல்லாவரம் பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியரும் தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகிய மும்மொழிகளில் பெரும்புலமையுடையவராக விளங்கித் தனித்தமிழ் பேணிப் பல்வகைய அரிய தமிழ் ஆங்கில நூலாசிரியராகத் திகழ்ந்து வருபவருமான மறைத்திரு மறைமலையடிகளார் மூன்று வாரங்களாக நுரைஈரல், இருதய நோயினால் பெரிதும் நலமின்றிப் படுத்தப் படுக்கையாக இருந்து வருகின்றனர்.

தமிழ்நாட்டில் இன்றிருந்து வரும் தமிழ் ஆர்வத்திற்கும் தமிழ் உணர்ச்சிக்கும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் முதன்முதல் தமிழகத்தில் தம் நுண்ணிய ஆய்வுரைகளாலும் நூல்களாலும் வித்திட்டவர்கள் அவர்களே யாவர்.

தம் சொந்தத்தில் ஆயிரக்கணக்கான அரிய ஆங்கில தமிழ்நூல்கள் அடங்கிய பெரிய நூலகமொன்றை வைத்திருக்கும் சிறந்த பேரறிஞர். அவர்கள் நூல்களைப் படித்தும் அவர்கள் ஆய்வுரைகளைச் செவி மடுத்தும் தமிழ் உணர்வுடையராய் தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்ற முனைந்து விளங்குபவர்கள் தமிழ்நாட்டில் பலராவர்.

சைவத்திற்கு ஊன்றுகோலாக விளங்கித் தொண்டாற்றி வரும் பல்வகைக் கழகங்கள் சங்கங்கள் நம்நாட்டில் ஏற்படக் காரணமாக விளங்கிய பெருந்தகையார் அவர்கள். மிகவும் நலமின்மையாயிருக்கும் அடிகளார் இந்நிலையினின்று விரைவில் நலம்பெற்றுத் தமிழ்மொழிக்கும் சிவநெறிக்கும் பண்டுபோல் தொண்டாற்றுமாறு துணைசெய்ய இறைவனருளை வேண்டுகின்றோம். அன்பர்களும் ஆண்டவன்பால் வேண்டுதல் செய்வார்களாக.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகத்திற்காக, சென்னை 2/140, பிராட்வே,
அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்
அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.